

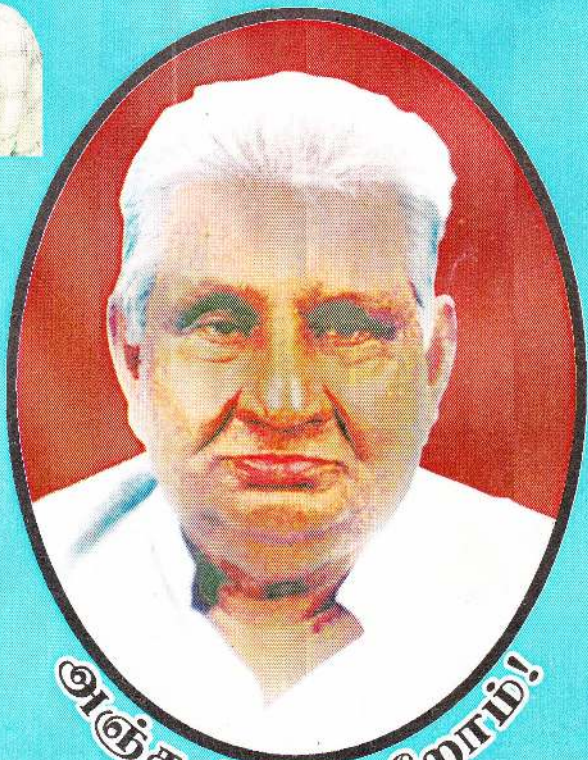
August 2011
Issue : 44

செங்கதிர்

கலட்சியம் கல்லாமல் கலக்கியம் கல்லை



ஆரையம்பதி க.குங்கராசா



அஞ்சலிக்கின்றோம்!

அமரர். பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
10.05.1932 - 06.07.2011

60/=

ஆவணி 2011
விகித : 44

திருமண



சேவை

**15 வருடத் திருமண சேவை
நிறைவினை முன்னிட்டு
வேல் அமுதன் பாரிய சேவைக்
கட்டணக் குறைப்பு!**



❖ விபரம்

விபரங்களுக்குத் தனிமனித நிறுவனர் - “சுயதெரிவு முறை முன்னோடி” - மூத்த, புகழ்பெற்ற, சர்வதேச, சகலருக்குமான திருமண ஆலோசகர் / ஆற்றுப்படுத்துநர் குரும்பசிட்டியூர், மாயெழு வேல் அமுதனுடன் திங்கள், புதன், வெள்ளி மாலையிலோ, சனி, ஞாயிறு நண்பகலிலோ தயங்காது தொடர்பு கொள்ளலாம்!

❖ தொலைபேசி

2360488 / 2360694 / 4873929

❖ சந்திப்பு :

முன்னேற்பாட்டு ஒழுங்கு முறை (Consultation by Appointment)

❖ முகவரி

8.3.3 மெற்றோ மாடிமனை (வெள்ளவத்தை காவல் நிலையத்திற்கு எதிராக, நிலப்பக்கம், 33 ஆம் ஒழுங்கை வழி) 55ஆம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு - 06.

**தூர்த - சலப மணமக்கள் தெரிவுக்குச் சுயதெரிவு முறையே!
ரம்மிய-மகோன்னத மணவாழ்வுக்குக் குரும்பசிட்டியூர்
மாயெழு வேல் அமுதனே!**



தோற்றம் 30.01.2008

44

ஆவணி 2011(தி.வ.ஆண்டு-2042)

4வது ஆண்டு

ஆசிரியர்:

செங்கதிரோன்

தொ.பேசி/T.P -065-2227876

077-2602634

மின்னஞ்சல் / E.mail-
senkathirgopal@gmail.com

துணை ஆசிரியர்:

அன்பழகன் குருஸ்

தொலைபேசி/T.P - 0777492861

மின்னஞ்சல்/E.mail -
croos_a@yahoo.com

தொடர்பு முகவரி :

செங்கதிரோன்

திரு.த.கோபாலகிருஷ்ணன்

19, மேல்மாடித் தெரு,

மட்டக்களப்பு,

இலங்கை.

Contact :

Senkathiron T.Gopalakrishnan

19, Upstair Road,

Batticaloa,

Sri lanka.

கவிதை

- ◆ வெடிமுகாமை 16
- ◆ பெரியோர் யாவர்? 30
- ◆ இலயிப்பு 61

கட்டுரை

- ◆ சொல் வளம் பெருக்குவோம்-25 35
- ◆ கதை கூறும் குறள்-22 37
- ◆ மட்டக்களப்பு இலக்கிய வளர்ச்சியில் 'உதயம்' பிரசுர நிறுவனத்தின் பங்களிப்பு 45

கதை

- ◆ இருள் விலகுக (சிறுகதை) 08
- ◆ பவிசு (குறுங்கதை) 33
- ◆ மீண்டும் ஒரு காதல் கதை (தொடர் நாவல்) 50

- ◆ ஆசிரியர் பக்கம் 02
- ◆ அதிதிப் பக்கம் 03
- ◆ கதிர் முகம் 17
- ◆ பகிர்வு 27
- ◆ விசுவாமித்திர பக்கம் 57
- ◆ விளாசல் வீரக்குட்டி 63
- ◆ வானவில் 64

ஆசிரியர் பக்கம்



முத்த தமிழறிஞர் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்கள் 06.07.2011 அன்று இவ்வுலகை நீத்தார் எனும் சேதி நெஞ்சைக் கனக்க வைத்தது. குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் இலங்கைத் தமிழ்ப்புலமையின் குறியீடாகத் திகழ்ந்தவர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுடன் பரிச்சய முள்ளவராகவும் அதேவேளை நவீன இலக்கியங்கள் மீதும் நாட்டம் உடையவராகவும் விளங்கிப் பழமைக்கும்

புதுமைக்கும் பாலம் அமைத்தவர். தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகளைப் புதிய திசை நோக்கித் திருப்பியவர். அவரது கலை - இலக்கிய - சமூக - அரசியல் செயற்பாடுகளுடனும் அவ்வேளைகளில் அவரது கருத்து வெளிப்பாடுகளுடனும் அவ்வப்போது கருத்துநிலையில் முரண்பட்டவர்கள் கூட அவரது மூப்புக்கும் - முதிர்ந்த சிந்தனைக்கும் - தமிழ்ப்புலமைக்கும் - இலக்கிய ஆளுமைக்கும் தலைவணங்கத் தவறியதில்லை. அவர்மீது விமர்சனங்களை அள்ளிவீசியவர்கள் கூட அவருடைய வித்துவத்தின் மீது மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள். சகல வயதினருடனும் சகஜமாகப் பழகும் பண்பு அவரது ஆளுமைச் சிறப்புகளுள் ஒன்றாகும். அன்னாரின் மறைவையொட்டிச் 'செங்கதிர்' சிரம்தாழ்த்தி அஞ்சலிக்கின்றது. இனிவரும் காலங்களில் தமிழ்மொழியினதும் தமிழ்ச் சமூகத்தினதும் வளர்ச்சிப் பாதையினை அவர் வழியில் அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திப்போமாக.

- செங்கதிரோன் -

அன்பானவர்களே!

உங்களால் இயன்ற அன்பளிப்புக்களை வழங்கி "செங்கதிர்" இன் வரவுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உதவுங்கள்.

-ஆசிரியர்-

அதிதிப்பக்கம்



‘செங்கதிர்’ இதழின் இம்மாத அதிதி இலங்கையின் முதுபெரும் எழுத்தாளர் ஆரையம்பதி ஆ.தங்கராசா அவர்களாவார்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் சகல வளங்களும் பெற்று கல்வியிலே உயர்நிலை அடைந்துள்ள ‘பாடும் மீன் வாவிக்கரையிலே’ கொலுவிருக்கும் பழம் தமிழ்க் கிராமமான ஆரையம்பதியிலே ஆறுமுகம் - மாரிமுத்து தம்பதிகளின் புவல்வனாக 13.12.1941ம் ஆண்டு பிறந்தேன். S.S.C சித்தி அடைந்த நான் 1962ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1967 வரை ‘குட்டி இங்கிலாந்து’ என்று அழைக்கப்படும் இயற்கை எழில் பொங்கித்தவழும் தேயிலை உற்பத்தியில் முதன்மை நிலை வகிக்கும் நுவரெலியாவின் பூண்டிலோயாவுக்குப் பக்கத்திலுள்ள ‘டன்சினேன்’ என்ற பிரிட்டிஸ் வெள்ளைக்காரக் கொம்பனியான தேயிலைத் தோட்டப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமை ஆற்றிவிட்டு அந்த நாளில் ‘பொன் முட்டை இடும் வாத்து’ என்று வர்ணிக்கப்பட்ட தகுதியான சம்பளத்தை வழங்கிய இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையின் பஸ் நடத்துனராக 1968ம் ஆண்டு யாழ்பாணத்துப் பருத்தித்துறைச் சாலையில் கடமை ஏற்ற நான் பின்பு திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, கல்முனைச் சாலையிலும் வேலை பார்த்து ஓய்வு பெற்றேன். ஓய்வூதியம் இல்லாத வேலை என்பதனால் இந்த முதுமைக் காலத்தில் மக்களை நம்பி வாழும் அவலநிலை ஏற்பட்டுள்ளது. 1967 ம் ஆண்டு பாக்கியலெட்சுமி என்பவரைத் திருமணம் செய்து மூன்று ஆண்மக்களுக்கும் இரு பெண்மக்களுக்கும் தந்தையாக இருக்கும் நான் 1962ம் ஆண்டிலே எழுத்துத் துறையிலே கால் பதித்து விட்டேன். பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போதே வாசிக சாலைகளில் புத்தகம், பத்திரிகை படிப்பதில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஊரில் புத்தகங்கள் சேகரித்து வைத்திருப்பவர்களிடம் சகல புத்தகங்களையும் வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கினேன். கல்கி எழுதிய சகல புத்தகங்களும் கலைமகள், கல்கி, ஆனந்தவிகடன், சுதேசமித்திரன், தீபம், அருராமநாதனின் காதல், குமுதம், கண்ணதாசனின் தென்றல், அறிஞர் அண்ணாவின் திராவிட நாடு, மன்றம், திருவிளக்கு, ராணி,

சரஸ்வதி என்று சகல வெளியீடுகளையும் விடாமல் படிக்க ஆரம்பித்தேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சகலவிதமான பத்திரிகைகள் - அவர்களால் எழுதப்பட்ட இலக்கிய, சரித்திர, பகுத்தறிவு, அரசியல், புத்தகங்களையும் முழுமையாகப் படித்து எனது எழுத்துப் பயிற்சியை விரிவுபடுத்திக் கொண்டேன். சிறுகதைச் சிற்பி புதுமைப் பித்தனையும் அவரது சிறுகதைகளையும் பூரணமாக அறிந்து கொண்டேன். கலைமகள் ஆசிரியரும் இலக்கிய வித்தகருமான கி.வா.ஜகன்நாதன் ஐயா அவர்களை மானசீகக் குருவாக வரித்துக் கொண்ட நான் கலைமகளைத் தொடர்ந்து வாசித்து வந்தேன். அனுத்தமா, மாயாவி, எல்லார்வி, ஆர்.வி. சூடாமணி, இராசம் கிருஸ்ணன், து.ரா. பி.வி.ஆர், அசோகமித்திரன், இராமையா, க.நா.சுப்ரமணியம், பிச்சமுர்த்தி, மௌனி, விஜயராகவன் என்று பல எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை வாசித்தறிந்து சிறுகதை எழுதும் ஆற்றலைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ஜெயகாந்தன், ஜெகசிற்பியன், சுந்தர ராமசாமி, வல்லிக் கண்ணன், நா. பார்த்தசாரதி, விந்தன்., அகிலன் இப்படி இப்படி எத்தனை எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் எனது எழுத்துப் பசிக்குத் தீனி போட்டார்கள். இலங்கையின் எழுத்தாளர்களான சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம் என்பவர்களையும் நான் பூரணமாக அறிந்து கொண்டேன். 1962ம் ஆண்டு ஆரையம்பதி 'பரமன் சன சமுகநிலையத்தின்' தலைவராக இருந்த பொழுது கலைமகள், ஆனந்தவிகடன், கல்கி தீபாவளி மலரைப்போல் 'செங்காந்தன்' என்ற பெயரோடு நூறு பக்கத்துக்கும் மேல் கைகளால் எழுதிய எழுத்துப் பிரதியாக இலக்கிய ஏட்டைப் பிரசுரித்து வந்தோம். இதில் புதிய எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுத்ததோடு இலங்கையிலுள்ள பழைய எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களையும் பிரசுரித்தோம். கவிஞர் முருகையன், கிண்ணியா அண்ணல், ஏறாவூர் புரட்சிக் கமால், திமிலைத்துமிலன், இராஜபாரதி, பாண்டியூரன், நீலாவணன் என்ற கவிஞர்களிடம் கவிதைகளையும் வாங்கிப் பிரசுரித்தோம். தொடர்ந்து ஐந்தாண்டுகள் மூன்று மலர்கள் வெளியிட்டுள்ளோம். மலை நாட்டுப் பெண் எழுத்தாளரான பூரணியை அறிமுகப் படுத்தியதும் 'செங்காந்தன்' தான். 1962ம் ஆண்டிலே எனது முதலாவது சிறுகதை கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்த 'தேசியமுரசு' எனும் அரசியல் - இலக்கிய ஏட்டில் 'கண்டதும் காதல் தானா' என்ற தலைப்பில் வெளி வந்தது. அதே ஆண்டில் தமிழ் நாட்டில் வெளி வந்த 'திராவிடன்' பத்திரிகையில் 'கழகத்தை வெல்லச் செய்வீர்' என்ற நீண்ட கவிதை வெளி வந்தது. தொடர்ந்து இலங்கை, இந்திய ஏடுகளிலும் இலங்கை வானொலியிலும் எழுதத் தொடங்கினேன். 1963 ம் ஆண்டு 'எப்பொழுது விடியும்' என்ற தலைப்பில் சிறந்த எழுத்தாளரான அரு.ராமநாதனின் 'காதல்' என்ற இலக்கிய ஏட்டிலே எனது கதை வெளிவந்தது. 'மட்டக்களப்பை மறக்கச் செய்து

விட்டார்கள்' என்ற தலைப்பிலே இலங்கையிலே தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுந்தான் இருக்கிறார்கள் என்று சிலர் கொடுக்கும் தவறான கருத்துக்களுக்குச் சாட்டை அடியாக மட்டக்களப்பின் சிறப்புக்களை, பாடுமீன் மகத்துவத்தை, விபுலாநந்தர் வாழ்ந்த மண்ணின் தொன்மையை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் அத்தனையும் களி நடனம் புரியும் எழிலை எழுத்துருவம் கொடுத்து தமிழகத்துக் 'கல்கி' ஏட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தேன். அனுப்பிய மறுவாரமே 'கல்கி' ஏட்டிலே அந்தக் கட்டுரையைப் பிரசுரித்திருந்தார்கள். மணிவண்ணனின் 'குறிஞ்சி மலர்' என்ற அற்புதமான நாவலைப் பாராட்டி நான் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரையும் 'கல்கி' ஏட்டிலே வெளிவந்தது. 'கச்சான்காற்று' என்ற எனது சிறுகதை குமுதம் ஏட்டிலே வெளி வந்தது. 'ஆட்டுக் கப்பல்' என்ற எனது சிறுகதை ஆனந்தவிகடன்லில் வந்தது. இந்தியப் படை இலங்கைக்கு வந்த பின்பு அதனால் ஏற்பட்ட சம்பவத்தை வைத்து எழுதிய கதை 'விடியலில் ஒரு இரவு', 'ஊனம்', 'பழிக்குப்பழி', 'மறு வாழ்வு', 'இன்பம் எங்கே இருக்கிறது', 'உணர்ச்சி', 'தடம் புரண்டால்', 'அவளுக்குள் நான்', 'அவதி' - இத்தனை கதையும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவரும் ராணி ஏட்டிலே வந்தது. சுதந்திரனில் ஏறக்குறைய பதினைந்து கதைகள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன. அதன் இலக்கிய ஏடான 'சுடரில்' பத்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகள் வெளிவந்திருக்கிறது. தினகரன் ஏட்டில்தான் எனது 25க்கும் மேற்பட்ட கதைகள் வெளிவந்தன. வீரகேசரியும் பல கதைகளையும் கவிதைகளையும் பிரசுரித்திருக்கிறது. அதன் துணை ஏடுகளான ஜோதி, மித்திரன் நிறைய எனது கதைகளைப் பிரசுரித்தன. தினபதியில் எனது கதைகளான 'மாலதி', 'தனிமலர்', 'பக்குவம்', 'பழம் விழுந்தது', 'திரும்பிப் பார்', 'இருட்டுக்குள்ளே', 'தடுமாற்றம்', 'பாற்கடல்', 'குமுதல்' என்ற கதைகள் வந்தன. எனது கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் அதில் வெளிவந்தன. அதன் வார ஏடான சிந்தாமணியில் எனது கதைகளான 'கங்கா', 'கடலோர வாழ்க்கை', 'படிக்க மறந்தது', 'புண்ணியம்', 'ஒரு நாள் இரவு', 'கோவில்', 'அந்தக் காதல்' என்ற கதைகள் வந்தன.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளி வந்த ஈழநாட்டில் நான் எழுதிய 10 கதைகள் வெளிவந்திருக்கிறது. 'ரிஷிமூலம்', 'சருகு தளிர்த்தது', 'ஊமை', 'உறவு', 'மனப் போராட்டம்', 'பாசம் வென்றது', 'அவளுக்கு வயது வந்துவிட்டது', 'கண்ணகி வாசனைத் தைலம்', 'சூத்து', 'வசியம்' என்ற கதைகளாகும். ஒருசில கவிதைகளும் வந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்து ஏடான 'கலைச் செல்வி' யிலும் எனது மூன்று கதைகள் வெளிவந்திருக்கிறது. தினபதி வெளியீடான 'ராதா' விலும் எனது

கவிதைகள் வருகை தந்துள்ளது. பிரபல நாவலாசிரியர் இளங்கீரனின் ‘மரகதம்’ ஏட்டில் கதைகள் வந்திருக்கிறது. வீரகேசரி ஆசிரியராக இருந்த வாஸ் அவர்களின் மகன் மோகனின் ‘கதம்பத்திலும்’ கதை வந்திருக்கிறது. கவிஞர் நீலாவணன் வெளியிட்ட ‘பாடும்மீன்’ இலக்கிய ஏட்டினிலே கதை வந்திருக்கிறது. ‘தமிழ் இன்பம்’, ‘புதினம்’, இப்படி எத்தனை எத்தனையோ ஏடுகளில் எனது படைப்புக்கள் வெளிவந்திருக்கிறது. சுதந்திரனில் வந்த ‘நிலம் பறிபோனால்’ என்ற கவிதையை ஈழவேந்தன் தனது புத்தக அட்டையில் அதனை முழுமையாகப் போட்டுள்ளார்.

1965ம் ஆண்டிலே இலங்கை வானொலி நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியிலே என்னால் எழுதப்பட்ட ‘ரிஷிமூலம்’ என்ற கதை 2ம் பரிசு பெற்றது. 19.10.65 இல் அந்தப் பரிசுக் கதை இலங்கை வானொலியில் என்னால் வாசிக்கப்பட்டது. முதலாவது கனகசெந்தில்நாதன் - பிரபல எழுத்தாளர் எழுதிய ‘பிட்டு’ என்ற கதை அவரால் வாசிக்கப்பட்டது. சு.வே எழுதிய ‘மனப் பொறி’, அகஸ்தியர் எழுதிய ‘இருள் விலக’ நந்தி எழுதிய ‘கல்லோ கடவுளோ’? சொக்கன் எழுதிய ‘சேந்தான்குளம்’ செம்பியன் செல்வன் எழுதிய ‘நிலம் யாருக்காகக் கிடக்கிறது’ இவைகள் ஏனைய பரிசு பெற்ற கதைகளாகும். அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டது. ஆறுபேரும் வட மாகாணத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள். நான் மட்டுந்தான் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளன். 03.12.1965 இலங்கை வானொலி நடத்திய அகில இலங்கை நாடகப் போட்டியில் நான் எழுதிய ‘அஞ்ஞானத் துறவி’ என்ற சரித்திர நாடகம் பரிசு பெற்று இலங்கை வானொலியிலே ஒலிபரப்பப்பட்டது. கண்டியிலிருந்து வெளி வந்த ‘செய்தி’ப் பத்திரிகை நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் ‘ஒப்பந்தம் கிழித்தெறிவீர்’ எனது கவிதை முதலாம் பரிசையும் சக்தீ பாலையாவின் கவிதை 2ம் இடத்தையும் பெற்றது.

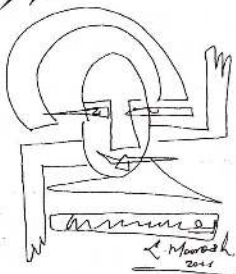
மலேசிய திராவிடர் கழகம் நடத்திய அகில உலக கட்டுரைப் போட்டியில் அதன் தலைப்பு ‘சு.வெ.ரா.பெரியாரின் சிந்தனையில் விளைந்த நற்பயன்கள்’ என்பதாகும். எனது கட்டுரை முதலாவது பரிசு பெற்று தக்க சன்மானம் வழங்கப்பட்டது. சுதந்திரன் பத்திரிகை நடத்திய கட்டுரைப்போட்டியில் ‘கோப்பாய் கோமான் வன்னிய சிங்கம்’ என்ற தலைப்பில் முதலாவது பரிசு பெற்றது. மட்டக்களப்பு வாசகர் வட்டம் நடத்திய பித்தன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப்போட்டியில் 25.10.1996 நான் எழுதிய ‘நெஞ்சுபொறுக்கு தில்லையே’ பரிசு பெற்றது. அக்கரைப்பற்று மகளிர் மன்றம் நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் ‘உதிரம் கொட்டுதடி’ பரிசு பெற்றது. ஞானம் இலக்கிய ஏடு நடத்திய கவிஞர் செல்லையா

ஞாபகச் சிறுகதைப் போட்டியில் நான் எழுதிய ‘தோணி ஒன்று கரைக்கு வருகிறது’. 1000 ரூபா பரிசு பெற்றது. சூறாவளியாலும் வேறுபல இயற்கை அனர்த்தங்களாலும் எனது படைப்புக்கள் பலது அழிந்து போய்விட்டது. தப்பிப் பிழைத்த கதைகளில் 17 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து ‘யுகமொன்று உடைகிறது’ என்ற தலைப்பிலே 2001ம் ஆண்டு சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை வெளியிட்டேன். யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கும் இலங்கை இலக்கிய பேரவை 2001 ம் ஆண்டு வெளிவந்த சிறுகதை சார்ந்த நூல்களில் நான் வெளியிட்ட ‘யுகமொன்று உடைகிறது’. மிகச் சிறந்த நூல் என்று தெரிவு செய்யப்பட்டது. 2004ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்துக் கௌரவித்து சான்றிதழும் பரிசும் தந்தார்கள்.

தமிழ் நாட்டின் தஞ்சாவூரில் இயங்கும் ‘இதயகீதம் இலக்கியபொது நல இயக்கம்’ 2001ம் ஆண்டு நடாத்திய அகில உலகக் கவிதைப் போட்டியில் நான் எழுதிய ‘தீக்குச்சி’ சிறந்த கவிதையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பரிசு பெற்றதோடு ‘தமிழருவி’ எனும் பட்டம் சூட்டப்பட்டது. 1000 கவிஞர்களின் கவிதை அடங்கிய கவிதை மலரில் எனது கவிதையும் இடம்பெற்று சிறப்பிக்கப்பட்டது. உவமைக்கவிஞர் சுரதா அவர்கள்தான் கவிதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்த சிறப்புப் பிரதிநிதியாகும். 2005ம் ஆண்டு தந்தை செல்வா ஞாபகார்த்தமாக நடத்திய கட்டுரைப்போட்டியில் எனது கட்டுரை 2ம் பரிசு பெற்றது. கலைக்கழக நாடகப் போட்டியில் நான் எழுதிய சரித்திர நாடகமான ‘மண்ணில் சரிந்த மகுடம்’ சிறந்த நாடகத்துக்கான பாராட்டுப் பத்திரம் பெற்றுள்ளது. பிரதேச செயலகம் மண்முனைப்பற்று 1999ம் ஆண்டு படைப்பு இலக்கியத் துறைக்காகப் பாராட்டிக் கௌரவித்தது. 2009ம் ஆண்டிலே இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலே வந்த சிறுகதைகளில் என்னால் தினக்குரலில் எழுதப்பட்ட ‘இது ஒரு அழிவுக் காலம்’ சிறந்த சிறுகதையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு கனகசெந்தில்நாதன் ஞாபகார்த்தவிருதும் பாராட்டுப்பத்திரமும் பணப்பரிசும் கிடைத்தது. பல வானொலி நாடகங்களும், வானொலிச் சிறுகதைகளும் வானொலிக் கவிதைகளும் என்னால் எழுதப்பட்டு இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது. பல மேடை நாடகங்கள் என்னால் எழுதப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டதோடு நாடகப் போட்டிகளில் நான் எழுதிய ‘தமிழுக்குத் தலை கொடுத்தான்’, ‘போடியார் பொஞ்சாதி’, ‘சீதனக் கொடுமை’, ‘செவ்வாய் தோஷம்’, ‘ஒவியக் காதல்’, போன்ற நாடகங்கள் பரிசு பெற்றுள்ளது. வாழ்த்துமடல்கள் கவிதைகளும், இரங்கல் - அஞ்சலிக் கவிதைகளும் ஏராளம், ஏராளம். ‘எதிலும் எவற்றிலும் கலப்படம்’ என்ற நகைச்சுவைக் கட்டுரையும் பரிசு பெற்றதாகும். இவை என்னைப் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய தொகுப்பாக அமையும். தொடர்ந்தும் எழுதி வருகிறேன்.■

சிறுகதை

இருள் விலகு



ஆராயம்பதி ஆ.தங்கராசா

மார்கழி மாதத்து அடைமழை அட்டகாசமாகப் பெய்து ஊரெங்கும் வெள்ளத்தைப் பரவவிட்டதோடு குளம், குட்டைகள், வாய்க்கால்கள், ஓடைகள், உப்புக்கரைச்சைகள், தரிசு நிலங்கள் என்று மழை வெள்ளத்தைக் கருக் கொள்ளவைக்க காட்டு வெள்ளம் மட்டக்களப்பு வாவின ஆக்கிரமித்து நிறைமாதக் கர்ப்பிணியின் நிலைக்குத் தள்ளிவிட அடைபட்டுக் கிடந்த முகத்துவாரமும் வெட்டப்படாத காரணத்தினால் ஆற்று மங்கை வெள்ளத்தில் பொங்கித் ததும்ப கடலில் இருந்து வரும் மீன்களின் வருகை அற்றுப் போய் விடுகிறது. அன்றாடம் வலைகளைப் போட்டு மீன்களைப் பிடித்து விற்று ஜீவியம் நடாத்தும் ஏழை மீனவர்களின் குடும்பம் மிகவும் கஸ்ரத்திலே தவிக்க வேண்டிய பரிதாபம். அவர்கள் வீட்டு அடுப்பும் பற்றாத காரணத்தினால் அவர்களது பிஞ்சுக் குழந்தைகள் 'பசி பசி' என ஓலமிடும் துயரச்சுமையின் 'சுனாமி' அட்டகாசம் பெருக்கெடுக்கிறது.

அன்றாட மீன்பிடித் தொழிலாளியான சுப்புறு தவியாய்த் தவித்தான். குடும்ப நிலையைப் பார்க்கும் போது அவனால் திண்ணையில் ஓர் ஓரமாக குந்திக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. பேய் மழை ஓய்ந்து தூறல் போடும் நேரம் தலையிலே சாறனை மொக்காடாகப் போட்டவாறு அவனது மீன்பிடிச் கூட்டாளி பூவாலியின் வீட்டை நோக்கிப் போகிறான். பூவாலியும் ஆறு குமர்ப்பிள்ளைகளோடு குஞ்சும் குராலுமான பத்துப் பிள்ளைகளின் தகப்பன். ஊராரின் ஆற்றோரமாகக் கிடக்கும் 'கந்தட்டி' வளவுக்குள் ஒரு சிறிய ஓலைக்குடிசையில் அத்தனை பரிவாரங்களோடும் ஊசி முனையிலே தவம் செய்யும் கஸ்ரவாழ்வு நடத்தும் குசேலன். பூவாலியும் வீட்டில் படும் பசிக் கொடுமையால் இருக்க முடியாமல் பிள்ளைபெறத் துடிக்கும் 'வகுத்துச் சுமைப் பெண்ணின்' அந்திம நிலையோடு சுப்புறைப் பார்த்து

மீன்பிடிக்க ஆத்துக்குப் போய்ப் பார்போமென்ற அவஸ்தையில் கிழிந்து போய்க் கிடந்த மழைக்குப் பிடிக்கும் 'சாப்பையை' மழை நீரிலிருந்து காப்பாற்ற கைகளால் தூக்கிப் பிடித்தவாறு வந்து கொண்டிருக்கும்போது சுப்புறுவை வழியிலே காணுகிறான்.

“என்னடா கூட்டாளி. மழையும் விடுற பாடில்ல. புள்ளைகளும் பசியால துடிக்குதுகள். வெள்ளத்தில மாயவலக்காறனுகளால் தப்பிக் கிடந்த சின்னஞ்சிறுசுகளும் உப்புக் கரைச்சக் கண்ணாக் காட்டுக்குள்ள ஓடி ஒளிஞ்சி கிடக்கும். ஏதோ கெழுத்திக் குஞ்சுகளும், சின்னஞ்சிறு திரளிகளும், தப்பிக் கிடக்கும் ஜப்பான் குறளிகளும் படுமா எண்டு ஆத்துக்குப் போய்ப் பாப்போமா” பூவாலி இரண்டு முணு நாள் ஒழுங்காகச் சாப்பாடு இல்லாத காரணத்தினால் மெலிந்த குரலில் விக்கி விக்கிக் கூற “ஓண்டா பூவாலி ஆத்துக்குப் போய்ப் பாப்போமெண்டுதான் உன்ன நான் தேடி வாறன்.” என்று சுப்புறு தொண்டைக்குள் அடைபட்டுக்கிடந்த வார்த்தைகளைச் சிதறவிட “சரி சரி என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும். ஓயாத மழையைப் பாத்து என்ன செய்யிற. புள்ளையள் அனியாயமாகப் பசியால செத்துப் போயிடுங்கள். சோமண்ணன்ட தோணியக் கேட்டுப்பாரு. நான் ஊட்ட போய் வீச்சு வலைய எடுத்திற்று வாறன்.” சுப்புறு வார்த்தைகளை அள்ளி வீசியவாறு வேகம் வேகமாக அவன் இருப்பிடம் நோக்கி ஆவேசமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான்.

சோமண்ணனிடம் தோணிய வாடகைக்கு வாங்கிக் கொண்டு ஆற்றங்கரையிலே கிடந்த தோணிக்கு ‘கொல்லாவை’ பூவாலி கட்டும்போது சுப்புறு வலையும் தண்ணி இறைக்கும் சிரட்டையுமாக வந்து சேர மழைத்தாறலையும் பார்க்காமல் ஆற்றில் தோணியைத் தள்ளியவாறு ‘புறகத்தில்’ சுப்புறு இருக்க வீச்சுக்காரன் பூவாலி ‘அணியத்தில்’ இருந்து கொண்டு மீன் அசுமாத்தம் காணும் ‘விரிச்சலை’ நோக்கித் தோணியைத் தொடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். ஆற்று வெள்ளம் ததும்பி காற்றிலே சிதறுண்டு பரந்து எங்கும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. லேசான காற்று தோணியை மெதுவாக ஆட்டி அசைக்க அதற்கேற்ற வகையிலே ஆற்றிலே ‘சவளை’ப் போட்டுத் தொடுத்தவாறு போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆற்று வெள்ளத்திலே மீன் சாதிகள் கண்ணாக்காட்டுப் பக்கம் ஓடிப் போனதால் மீன்கள் துள்ளும் - பாயும் அசுப்பே கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. ‘விரிச்சல்’ ஆற்றை அண்டியதும் சுப்புறு ‘புறகத்தில்’ இருந்து தோணியை மெதுவாகத் தொடுக்க கூதலும் குளிருமான விறைப்புத் தன்மையோடு தூறல் மழையிலே எழுந்து ஒடுங்கியவாறு ‘போகடுபோக்காக’ ஆற்றிலே வலையை வீசுகிறான் பூவாலி.

லாவகமாகத் தோணியைத் தொடுத்துத் தொடுத்துக் காற்று அசைவுக்கேற்ப சுப்பறு தொடுத்து வர மெதுமெதுவாக வீசிய வலையை இழுத்துக் கையிலே தூக்குகிறான் பூவாலி . தூக்கியவன் வலையை உற்றுப் பார்க்கிறான். ஒரு மச்சக் குஞ்சும் வலையில் சிக்கவில்லை. “சீ நாசமத்துப் போன ஆத்தில ஒரு மீன் சாதியும் இல்லாம தொலைஞ்சு போச்சா. அந்த மாய வலக்காறனுகள் இருக்கிறதெல்லாத்தையும் சப்பித் தின்ன கொஞ்சம் கிடக்கும் மீன் குஞ்சுகளும் அள்ளுண்டு காட்டுப் பக்கம் போயித்து. புறகு எப்படியிரா சுப்பறு மீன்படும்”. பூவாலி வீசிய வலையைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறு தோணிக்குள் நின்றவாறு மீண்டும் நாலைந்து முறை ஆற்றிலே வலையை வீசிப் பார்க்கிறான். “சீ என்ன தரித்திரியம் இது. ஒரு அதக்கக் குஞ்சு கூடப் படுகுதில்லையே.” என்று சத்தம்போட்டு வெப்பு சாரத்தில் கூறியவாறு ஆற்றை நோக்கிக் காறித் துப்புகிறான். அவன் துப்பிய ‘வெற்றிலத் துப்பல்’ சிவப்புக் கலராக ஆற்று நீரிலே சங்கமாகி நீரோடு கலந்து அமிழ்கிறது.

மெதுமெதுவாகத் தோணியைத் தொடுத்தவாறு மீன்கள் அசுமாத்தம் காட்டும் ‘கெழுத்தி முனை’ப் பக்கம் போகிறார்கள். தூறல் மழை கொஞ்சம் பலமாகப் பெய்ய ஆரம்பிக்க பனை ஓலைத் தொப்பியை மழைக்கு நனையாமல் தலைக்குப் போட்டவாறு நடுங்கும் குளிரோடு மெதுவாகக் கெழுத்தி முனைப் பக்கம் தோணியைக் கொண்டு செல்ல பலமான காற்றோடு மழை ஆர்ப்பட்டமாகப் பெய்யத் தொடங்குகிறது. காற்றின் அசைவுக்குத் தோணி ஊஞ்சலாக ஆட நிறைந்த ஆற்றுத் தண்ணீர் தோணிக்குள் கிசுகிசென்று ஏறுகிறது. இக்கட்டான இந்தச் சம்பவத்தினால் சுப்பறுவும் பூவாலியும் உண்மையிலேயே பேய் அறைந்தவர்கள் போல் பதட்டம் அடைந்து அதிர்ச்சியில் நிலைகுலைந்து போய்விட்டார்கள். உடனே நிலமையை அவதானித்துத் துணிச்சலாக ‘தோணிச் சிரட்டை’யால் மூசு முசென்று தோணிக்குள் ஏறிய ஆற்றுத் தண்ணியை சுப்பறு ஆற்றிலே இறைத்துக் கொண்டுவர “பரம நயினாரே நீ தான் எங்களக் காப்பாத்த வேணும். ஒரு மீன் குஞ்சும் படாத இக்கட்டுக்குள்ள நாங்க தவிக்கிறோம். இப்படியான இக்கொடுமையும் எங்களத் தாக்கினா எங்கட குடும்பங்கள் அலைக்கழிஞ்சு நாசமாய்ப் போய்விடும் அப்பா. நீதான் சாமி எங்களுக்குத் தொண நிண்டு எங்களக் கர சேர்க்க வேணும்” பயத்தால் பத்துப் பிள்ளைகளின் தகப்பனான பூவாலி சத்தம்போட்டு ஒப்பாரி வைக்க சுப்பறு குளிந்தவாறு விறைத்த கையை நிமிர்த்தாமல் தண்ணீரை இறைத்துக் கொண்டே வருகிறான். ஒரு பாடாக காற்று ஓய மழையும் நின்று விடுகிறது. ஆனால் வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக கறும்குறுமென்று கிடப்பதால் ஒரே இருட்டுக் காடாக ஆறு கண்களுக்குப் புலப்படுகிறது.

தோணிக்குள் புகுந்த ஆற்று வெள்ளத்தை ஒரு பாடாகச் சுப்பறு இறைத்துவிட்டு நிமிர் பூவாலி கொஞ்சம் மனத் துணிச்சலோடு மீண்டும் வலையை ஆற்றை நோக்கி வீசுகிறான். என்ன போதாத காலமோ யார் அறிவார்கள். அந்த மீன் சாதி புழங்கும் 'கெழுத்தி முனை' ஆற்றிலும் மீன்கள் இல்லாமல் மாயமாக மறைந்து விட்டதா? அலுப்பைப் பாராமல் பசிக்களைப்போடும் ஐந்தாறு முறை ஆற்றிலே வலையை வீசியும் ஒரு கெழுத்திக் குஞ்சு கூடப் படவில்லை. "என்னடா கூட்டாளி சுப்பறு. மீன் புழங்கும் கெழுத்தி முனையிலும் இந்தக் கொடுமை என்டா எப்படியிரா ஆளே நாம உயிர் வாழ்ற? அந்த நாசமாப்போன வலகட்டி மீன் பிடிக்கத் தெரியாத மாயவலக்காரனுகள் இருக்கு மட்டும் ஆத்தில மீனும் இருக்காது; நமக்குப் புழைப்புமில்லை. நம்மிட குடும்பங்கள் இந்த ஆத்த நம்பித்தானே ஜீவிக்குதுகள். அதுக்கும் நாசம் வைக்கானுகளே இந்த நாய்கள். இவனுள்ளால் உண்மையான மீன் புடிகாறனுகள் புழைப்பில்லாமச் சாகவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறதே. இந்த நாசகாறனுகளுக்கு - மீன் இனம் பெருகவிடாம அப்படியே வடிச்செடுக்கிற கேவலம் கெட்டவனுகளுக்கு இடி ஏறு விழுந்து பொசுங்கக் கூடாதா. லேசாகக் காசக்குடுத்து 'ஜப்பான் காறன்' அனுப்பி வைக்கிற 'மாயவலைகள்' வாங்கி ஆத்து மீன் கருவ அப்படியே சூறையாடிப் போட்டானுகளே. பரம்பரை பரம்பரையாக நம்மிட கைகளால் வலைகளை முடிச்சு மீன் பிடிக்கிற நம்மிட தொழிலுக்கல்லவா நஞ்சு வைக்கிறானுகள்". மனதிலே நிறைந்து கருக்கட்டிக் கிடந்த வெப்பு சாரங்களை ஆவேசமாக உதறிவிடுகிறான் வீச்சுக்காரப் பூவாலி. "பூவாலி நீ சொல்றது நூத்துக்கு நூறு சரிதாண்டா கூட்டாளி. இந்தச் சோத்துக்குள்ள நஞ்சு வைக்கிற மாயவலக் காறனுகள் இந்த அரசாங்கம் பாத்தும் பாக்காதது போல விட்டுவெச்சிருக்கே. அரசாங்கம் முறையாக நடவடிக்கை எடுத்து இந்த மாயவலக்காறனுகளைப் புடிச்சு கூட்டுக்குள்ள போட்டாத்தான் ஏழ் பாளையாகயிருக்கிற நம்மளப்போன்ற மீன்புடி காறனுகளற்ற ஊட்டில அடுப்பு எரியும். அது வரைக்கும் உழைப்பில மண் விழுந்தது போலதான். இல்லாட்டி நம்மிட ஆத்தில எந்த மீன்சாதி இல்ல. நாமபுடியாத மீன்வகைகளா? பெரிய பெரிய பாலமீன்கள், ஓரா ஓட்டிகள், பாரைகள், வருஷத்துக் கொருதரம் பிடிபடும் சுறாமீன்கள், பெருத்துவிளைந்து கிடக்கும் முக்கணாம் கெழுத்திகள், இலத்தி, கூரல், சீலா, சள்ளல், கூட்டாலும் மணக்காத கட்டா மீன்கள், திரளி, காரல், முரல், கிளக்கன், சும்பல் அதக்கை, மண்ணா, சிலந்தி இப்படி நாம எந்த மீன்கள் புடிக்கல்ல. இதுக்கெல்லாம் கொள்ளி வெச்சுப் போட்டானுகளே நாசமாப்போனவனுகள். இண்டைக்கு முச்சுப்புடிச்சி வெள்ளநீருக்கு ஈடுகொடுத்து மழையில நனைஞ்சு நனைஞ்சு வலைய வீசியும் ஒரு மீன் குஞ்சும் படுகுதில்லையே. 'சுனாமி' வந்து எல்லாம் இழந்த கடல் புழைப்புச் செய்யிறவன் இண்டைக்கு கடல் புழைப்பில

தன்ர ஜீவியத்த நல்லாத்தான் ஓட்டுறான். எந்தமாய வல போட்டும் அந்த சீதேவிக் கடல ஒண்டும் செய்ய முடியாது. அது பரந்த உலகம். அங்கையெல்லாம் மீன்களுக்கு அழிவு வராது. நம்மிட சின்ன ஆறுகள் மாயவலைக்குத் தாக்குப் பிடிக்காமத் தவிக்குது”. தன்னுள் அமுங்கிக் கிடந்த குறாவளி அமுக்கத்தை வெளியே பரவ விடுகின்றான் ஆத்துப் பிழைப்பின் அனுபவசாலி சுப்புறு.

ஆற்றிலே மீண்டும் மீண்டும் வலையை வீசிப்பார்க்கிறான் பூவாலி. ஆனால் வலையிலே ஒரு சும்பல் கூடப் படவில்லை. “என்ன தரித்திரியண்டா இது. யாருல முழிச்ச வந்தோமோ தெரியல்லையே. இப்படியும் நடக்குமா? ஒரு காலமும் இப்படி நடந்தது கிடையாதே. சோமண்ணனின் தோணி வாடகைக் காசுக்கு என்ன செய்வது. மீன் ஒண்டும் படல்ல எண்டு அவரிட்ட சொன்னா அவர் சிரிக்கமாட்டாரா? அவரிர தோணிக்காசுக்கு யாருர தாலிய வித்துக் குடுக்கிற. அட கடவுளே! புள்ளையள் பசியால மாயுதுகள். பொண்டாட்டிமார் காசோடையும் கறி ஆக்க மீன்களோடும் வருவார்கள் எண்டு வெச்ச கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாளுகள். இப்படி வெறுங்கையோடு ஊட்டுக்குப் போனா... அட சாமிமாரே இப்படித் தவிக்கிறதப் பாக்க வெள்ளத்துக்குள் தாட்டுக் கொண்டு போட்டாத் தேவல்ல.” வலையை வீசிக் கொண்டிருந்த பூவாலி மனதிலே எதையோ வெல்லாம் போட்டுக் குழப்பியவாறு சிலைபோல் ஆற்றை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த சுப்புறு “என்னடா பூவாலி! வல வீசின நீ சில போல பேய் அறஞ்சவன் போல நிக்கா. உனக்கு என்னடா ஆச்சு” சுப்புறு சத்தம் போட்டுக் கேட்ட பிறகுதான் பழைய நிலைக்குத் திரும்பி பூவாலி கவலையோடு சுப்புறுவைப் பார்க்கிறான்.

பூவாலியும் சுப்புறுவும் கைதேர்ந்த ஆத்துப்பிழைப்பாளிகள் சின்னவயதிலே ஆற்றங்கரையை மூடிக்கிடக்கும் ‘பெரும்சல்லுக்குவியலுக்குள்’ இனப் பெருக்கம் செய்து விருத்தியாகிக் கிடக்கும் கணக்கெடுக்க முடியாத இறால்கூனிகளையும் பெரிய இறால்களையும் அத்தாங்கால் வடித்தும் தென்னை ஓலைகளால் கட்டியும் மட்டக்களப்பு வாவிக்குள் ஜீவியம் நடத்தியவர்கள். படிப்படியாக வாலிபர்களாக வளர்ந்து வந்த நேரத்தில் ஆற்றிலே காலத்துக்கு காலம் பாவிக்கும் வலை இனங்களை தங்களது கைளால் ‘சணல் பஞ்சு’ மூலம் எடுத்துத் திரித் தெடுத்த ‘சணல்வலை’களைக் கொண்டு விதம் விதமான மீன் இனங்களைப் பிடித்து வலைத் தொழிலுக்குப் பெருமை சேர்ந்தவர்கள் பூவாலியும் சுப்புறுவும். மார்கழி மாதத்தில் தடிப்பான சணல்நூல்களைக் கொண்டு முடித் தெடுத்த பெரும் வலைகளைக் கொண்டு கடலிருந்து

முகத்துவாரத்தைத் தாண்டி கல்லடிப் பாலத்தையும் கல்லடி ஆற்றை அண்டிய 'வெள்ளைக் கல்லை'யும் அண்டிய பகுதிகளிலும் குட்டி போடவரும் பெரிய சுறாமீன்களின்குட்டிகளையும் பெரிய சுறாக்களையும் பிடித்த அந்த இனிய காலம் மார்கழி மாதங்களில் அவர்களது நெஞ்சில் கூத்தாடிய இனிப்பு நாட்களாகும். சித்திரை , வைகாசி மாதங்களில் பாலமீனுக்குப்போய் பெரிய பெரிய பாலமீன்களை தோணி நிறையப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து காத்தான்குடி பணக்கார முஸ்லிம் முதலாளிமார்களுக்கு தகுந்த விலைகளுக்கு விற்று சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்த அந்தப் பொற்காலத்தை அவர்கள் ஒருபோதும் மறந்தது கிடையாது. ஊரிலே சிறந்த உழைப்பாளிகளான இவர்களுக்கு எத்தனையோ தகுதியான இடங்களில் பணம் , வீடு என்று சிறப்பாக வாழ்ந்த இடங்களில் கேட்டு வந்த பொழுதும் வாழ முடியாமல் தவித்த ஏழைக் குமர்களைக் கையேந்தி அவர்களுக்குப் புது வாழ்க்கை கொடுத்தவர்கள்தான் பூவாலியும் சுப்புறுவும். கட்டிய பெண்கள் கலங்காமல் நிம்மதியாக வாழ்வதற்கு இந்தப் 'பாடும்மீன் வாவி'யின் மீன்பிடி உழைப்புத்தான் கை கொடுத்தது. காலம் வேகமாக ஓடிக் கொண்டுவர எத்தனையோ பிரச்சனைகளும் இயற்கை, செயற்கை அனர்த்தங்களும் வாழ்க்கையை மாற்றிப் போட்ட இந்தத் துயரமான காலங்களில் பழைய உழைப்பின் மகிமைகளை இழந்து கலாசாரச் சீரழிவுக்குள் மாட்டுப்பட்டு பழைய பரம்பரைத் தொழிலின் மகத்துவத்தை முற்றாக இழந்து சுயமாக வலைபின்னி சுதந்திரமாக வாழ்ந்த ஆற்றுத் தொழிலில் நவீன நாகரிகத்தில் உருவாக்கப்பட்ட விஞ்ஞானம் பெற்றுவிட்ட வலைகளைக் கொண்டு ஆற்றுத் தொழிலை நாசம் செய்யும் காலத்துக்கு அவர்களும் அடிமையாகிப்போன புதிய மாற்றத்தின் விளைவால் தொழிலும் போலியாகி வாழ்க்கையும் போலியாகி மீன்களின் கற்பகத் தருவாகப் பொலிந்து காணப்பட்ட மட்டக்களப்பு வாவியும் மலடு தட்டிப்போய்க்கிடக்கும் கொடுமைகளைக் காணும்போது வயது போன இந்த நேரத்திலும் அவர்களது நெஞ்சு வெடித்துச் சிதறுவது போலிருக்கும்.

எதையோவெல்லாம் நினைத்தவாறு ஊர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த அவர்களது தோணி பெரும் ஆழமான நடுப்பகுதியான 'விரிச்சல்' ஆற்றை வந்தடைய மிகவும் சோர்ந்து போய் வெறுப்படைந்து வேதனையிலே முற்றாக முழ்கியவாறு இனி என்ன செய்யப் போகிறோம் என்ற ஏக்கமான தவிப்புக்குள் சிக்கிக் கொண்டிருந்த பூவாலியும் சுப்புறுவும் விரிச்சல் ஆற்றிலே தோணியை நிறுத்திவிட்டு சோகம் ததும்பி வழியும் முகத்தோடு ஆளுக்காள் மாறி மாறித் தங்களைப் பார்த்தவாறு மௌனமாக இருந்த வேளையில் திரும்பவும் லேசான மழை பெய்ய ஆரம்பிக்க "பூவாலி நம்மிட போதாக் காலத்துக்கு விட்டிருந்த மழையும் திரும்ப வந்திற்றிடா.

நாம வெறுங்கையோடு போனா பொஞ்சாதிமாரிர முகத்தில் எப்படிரா முழிக்கிற, பசியால துடிக்கிற புள்ளைகளுக்கு எப்படிரா ஆறுதல் வார்த்தை கூறி பசியப் போக்க வைக்கிற, எனக்குப் பைத்தியமே பிடிக்கும் போல இருக்குடா கூட்டாளி. கடசியாக பரம நயினார ஒரு தரம் வேண்டித்து இந்த விரிச்சல் ஆத்தில் ஒரு தரம் வீசித்தான் பாப்பம்”. என்று தீராத மௌனத்தைக் கலைத்தவாறு சுப்புறு புவாலியைப் பார்த்து வினயமாகக் கூறவும் “சரி நீ சொல்லுற படியா பரமக் கிழவர மனசால வேண்டித்து ஒரு தரம் வீசிப் பாப்பம். ஆத்தாக் கொடுமைக்கு வேறு என்னதான் பரிகாரம் தேட முடியும். மழைக்கு முந்தின கிழமையெல்லாம் பெரிய மீன்கள் படல்ல எண்டாலும் ஏதோ சோத்துப் பாட்டுக் கென்றாலும் நூறு இரு நூறு எண்டு கிடைச்ச நமக்கு இண்டைக்கு என்ன கேடு வந்தது. இத்தனை வீச்சு கை நோக கை நோக வீசியும் ஒரு கெழுத்திக் குஞ்சும் வலையில் படல்ல. நமக்கும் நம்மிட வலைக்கும் யாரும் சூனியம் செய்து போட்டானுகளோ? என்ன இடியேறுரா நம்மிட தலையில் விழுந்த சுப்புறு. அந்தப் பெரிய மழைக்கு முந்தி முகத்துவாரம் அடைபடாமல் கிடந்த வேளை கல்லடிப் பாலத்து ஆத்துல ஒரு அதிசயம் நடந்தது எல்லுவா. சுனாமி வாறத்துக்கு ஒரு கிழமைக்கு முந்தி லெட்சக் கணக்கான அதிசயமான பாம்புகள் கல்லடி பாலத்திற்குள்ளால ஓடிப்போனதை சனங்கள் அதிசயமாகப் பாத்துப் பயந்த வேளையில் ‘சுனாமி’ எண்ட பேரில கடல் ஊருக்க வந்து சனங்களையும் அழிச்ச ஊடு வாசல்களையும் விழுங்கி கோரத் தாண்டவம் ஆடிச்சு. போன மாதம் முகத்துவாரம் அடைபடுறதற்கு முந்தி லெட்சக்கணக்கான வெள்ள நீல நிற நீட்டுப்பாம்புகள் கல்லடிப் பாலத்து ஆத்தில் ஓடி ஓடி விளையாடுனத்த சனங்கள் என்ன அழிவு வரப் போவுதோ எண்டு பயந்து தீர்த்தக் கரைக்குப் போற மாதிரி கல்லடிப் பாலத்துப் பக்கம் புதினம் பார்த்த புறகு இந்தப் பெரிய மழ வந்து ஊரையே அழிச்ச நாசமாக்கிப் போட்டு. இப்படி கடலில இருந்து பாம்புக் கூட்டம் ஆத்துக்கு வந்தா ஏதோ ஒரு மோசமான அழிவு வரும் எண்டு இப்ப எல்லோருக்கும் நல்லாப் புரிஞ்சி போச்சு. இந்தப் பெரிய மழைக்குப் புறகு அந்தப் பாம்புகளையும் காணல்ல. முகத்துவாரமும் அடைபட்டுப் போச்சு. பாம்புகள் கடலிருந்து வந்து திரும்பவும் கடலுக்குள்ள போனது போல ஆத்துப் பக்கம் ஒரு மீன் சாதியும் வரல்ல. இஞ்ச விளைஞ்சு கிடந்த மீன்களையும் ‘மாய வலைக்காரன்கள்’ வடிச்செடுத்து நாசமாக்கிப் போட்டானுகள். மழ வெள்ளத்தில் அள்ளப்பட்டு கிடந்த மீன்களும் கண்ணாக் காட்டுக்குள்ள தவம் செய்யப் போயித்துகள். நம்மப் போன்ற ஏழைகளுக்கு மீனும்மில்ல அதனால சோறும் இல்லண்டு ஆச்சிரா சுப்புறு” ஒரு குட்டிப் பிரசங்கம் நடத்திவிட்டு உசாராகக் குல தெய்வமான ஊரைக் காத்து வரும் பரமநயினாரை நெஞ்சு இளக நினைத்தவாறு புவாலி ஆற்றிலே வலையை வீசுகிறான். எந்தவிதமான மீன்கள்

அசுமாத்மையும் ஆற்றிலே காணோம். சுப்புறு தோணியைக் காற்றிலே அசையவிடாமல் தடுத்து நிற்க பூவாலி வீசிய வலையை பக்குவமாக மெதுமெதுவாக இழுக்கிறான். இழுக்கும்போது ஏதோ வலையில் பட்டுக் கிடப்பது போல் தெரிகிறது. “பரமநயினாரே! நீதான் எமக்குத் துணை” என்று சத்தமாகக் கூறிய பூவாலி பவித்திரமாகத் தூக்கி வலையைத் தோணிக் குள் வைக்கிறான். என்ன அதிசயம்! அவனுக்குச் சொல்லொண்ணாத குதூகலம். தன்னை அறியாமலேயே பெரும் சிரிப்பாகச் சிரித்தவாறு வலையிலே பட்டுக் கிடந்த பெரிய நண்டை நுணுக்கமாகப் பிடித்து சீலைத்துண்டால் கடிக்கவரும் இரு ‘மோங்கான்’ நண்டுக் கால்களையும் அசையவிடாமல் கட்டி விடுகிறான். பிறகு வெறும் நப்பாசையால் இரண்டு மூணுதரம் ஆற்றிலே வீசிப் பார்த்தான். ஒரு மச்சமும் படக்காணோம். “சரி சுப்புறு! கடவுள் நமக்குப் படி அளந்திற்றாரு. நாம பட்ட வேதனைக்கு இந்த நண்டுத் தந்திருக்காரு. ஒரு கிலோவுக்குக் கூடத்தான் இந்த நண்டு இருக்கும். நண்டு வியாபாரிக்கு குறைஞ்சது ஆயிரத்து ஐந்நூறு ரூபாவுக்குக் கொடுக்கலாம். சரி விரைவாகச் ‘சவளப்’போடு நானும் தொடுக்கிறன்.” என்று முக மலர்ச்சியோடு பூவாலி கூறியதுதான் தாமதம் தோணியச் சுப்புறு விரைவாகத் தொடுக்க பட்ட கஸ்ரங்களுக்குக் கிடைத்த பயனை அறுவடை செய்ய தோணி ஊர்க்கரையை நோக்கித் தாவிச் செல்லுகிறது.■

வரவு



நூல்	:	‘கடல் ஒரு நாள் எங்கள் உருக்குள் வந்தது’ (சிறுவர் கவிதை நூல்)
ஆக்கம்	:	ஏ.பீர்முகம்மது (B.A.PGDE.Dip.In.Psychology; Dip.InEdu.Mgt)
வெளியீடு	:	கல்முனை கலை இலக்கியப் பேரவை
முதற்பதிப்பு	:	2010 டிசம்பர்
விலை	:	ரூ.100/=
தொடர்பு	:	510, ஆஸ்பத்திரி வீதி, சாய்ந்தமருது-07, 067-2222574, 071-4498887

வெடிமுகாமை

மர நிழலில் வகுப்பு
மதியநேரத்தவிப்பு
கடிநீரும் இன்றி
குரல் காயும் வேளை
அதிகாரி வந்தார்
அறிக்கைகளைக் கேட்டார்.

சுடு மொழிகள் பேசி
சுருக்குகளைப் போட்டார்
எத்தனைக்கு பள்ளி சுவை
எத்தனைக்கு விடுகிறீர்
எத்தனையை பாசாக்கி
ஏற்றிவிட்டீர் உச்சியில்.

கந்தப்பு அதிபர் அப்போ
கதிரையை விட்டெழுந்தார்
கடகடெண்டு கால் உதற
கை கட்டி நின்றார்.

இந்தாப்பு இதைப்படி நீ
ஏன் உனக்கு எதிராய்
எடுக்க முடியாது குற்றம்
என்றெழுதித்தாரும்.

கந்தப்பு அதிபர் மிக
நொந்து பட்டு நின்றார்
நாறுதரம் சேர் என்றார்
பயன் ஒன்றும் இல்லை

அப்போ.....

செத்தாற்போல் கிடந்த பொதி
சினைந்து வெடித் ததிர
திசைநிறைந்து வெடி முழங்கி
வெல்வீச்சாய்மாற

உத்தியோகம் பார்த்ததுரை
உருக்குலைந்து போனார்
ஒடஒரு இடமுமில்லை
உதறுது கைகாணு.

அதிகாரத் தோறனைகள்
அக்கணமே மாற
அடிவயிற்றுக் கலக்கத்தால்
அவதியுற்றுச் சொன்னார்

எப்படித்தான் ஐயா நீர்
இருக்கின்றீர் இங்கு
இத்தனைக்கு மத்தியினும்
இதுவன்றோ சேவை.

சுற்றி வர இடர் காடு
துளி வேலி இல்லை
சுடுவெடிக்குத் தப்புவொரு
கட்டடமும் இல்லை.

எப்படித்தான் ஐயா நீர்
இப்பள்ளி வாறீர்
என்னையும் ஒரு வழியாய்
தப்பிவிப்பாய் என்றார்.

மண்ணூர் குஞ்சிகள்

இனிதே நிறைவுறட்டும்

இத்தோடு என் வாழ்வு
இனிதே நிறைவுறட்டும்.
பத்தோடு, பதினொன்றாய் ஆகிப்
பலர் பார்வை,
பரிதாபமாயென்னைப் பார்த்து
அட பாவம்!

‘செத்தே இவன் வாழ்ந்து
செத்தான்’, எனச் சொல்லும்
சீதமூறும் வார்த்தைகளைக்
கேட்பதற்குள், ஆண்டவனே
இத்தோடு என் வாழ்வு
இனிதே நிறைவுறட்டும்.

பட்டுப் பட்டு மனம்
பக்குவந்தான் பட்டாலும்
வெட்டுப்பட்ட தடம்
வெறுங்கோடாய்ப் போனாலும்
‘கட்டை விரல்
சிதைந்த வலி
காலெடுத்தும் இருப்பதுபோல்’,
‘பல்லி அறுத்தெறிந்தும்
வால் கிடந்து துடிப்பது போல்’
சுட்ட நினைவலைகள்
சூடேறி, மன என்பின்
மச்சை கொதித்துருகி
வெடித் தொழுக வைக்கிறது.

அதிக கொதி நிலையில்
அளவற்ற மனச் சூமையில்
இதயம் இயலாமற்
பொசுங்கி, மற்றவர்கள்
ஆவியாய் நான்
ஆகிப் போவதனைக்
கண்ணூற்று,
தேவையா? எனச்
சொல்லித்
தெருவெல்லாம்
வடிப்பதனை
பாவியேன் பார்த்தமுந்த
வேண்டுமோ?
நல்லாரா!
இருக்கின்ற நிமிர்வோடும்
எதைக் கண்டும் கலங்காத
தருக்கன் எனும்
கலகப்பேரோடும்
அன்புக்கு
உருகித் தலை சாய்ந்துயிர்
கொடுப்பான் என்கின்ற
இன்பப் பொழுதொன்றின்
இதத்தோடும், தடத்தோடும்
இத்தோடென் வாழ்வு
இனிதே நிறைவுறட்டும்.

சின்னது சிரிப்பானது உண்மையானது 01

பாலமீன் மடுவிலே மெலிந்த ஒல்லியான ஒருவர். அவர் வீடுகளில் நடக்கும் சமய சடங்குகளில் பங்கேற்பதால் ஐயர் என்று அழைப்பார்கள்.

இவருக்கு ஒரு மைத்துனர். மிகவும் பருத்த உடலும் பின்பக்கம் பெரிதாக உள்ளதால் சூ.புட்டி கந்தப்பர் எனப்பெயர்.

இங்கு எல்லோருக்குமே ஒவ்வொரு பட்டப்பெயர் இருக்கும். அந்த நாளிலே நாட்டுக் கூத்து ஆடுவார்கள். பல தடவைகள் ஆடும் கூத்துக்களிலே தொடர்ந்து ஏற்று ஆடும் பாத்திரங்களிலே உள்ள பெயராலேயே அந்தக் கூட்டக்காரர்கள் அழைக்கப்படுவார்கள்.

ஐயரும் கந்தப்பரும் அடிக்கடி சந்தித்து சேட்டையான முறையிலே பேசிக் கொள்வார்கள். ஒரு நாள் ஐயர் கள்ளுக்குடித்து விட்டு வெறியிலே வரும்போது கந்தப்பர் எதிரே வந்தார். அவரைக் கண்ட ஐயர் “டேய் நீயும் நானும் ஒரு நாளைக்குப் போட்டிக்குக் கள்ளுக் குடிக்கணும். நான் வாங்கி வருவன் கள்ளு” என்றார். கந்தப்பர் சிரித்துவிட்டு “வாங்கி வாவன்” என்றார்.

இதை மறக்காத ஐயர் ஒரு நாள் ஒரு கலன் கள்ளை முட்டி ஒன்றிலே வாங்கிக் கொண்டு கந்தப்பர் வீட்டுக்கு வந்தார். பெரிய சத்தமாக “கந்தப்பா வாடா போட்டிக்கு” என்று சவால் விட்டார். வெளியே வந்த கந்தப்பர் “வா வா” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய் ஒரு பெரிய மண் குரச்சி ஒன்றை எடுத்து வந்தார். “கொண்டு வா பார்ப்பம்” என்று கள்ளு முழுவதையும் குரச்சியிலே ஊற்றினார். மடக் மடக் என்று எல்லாக் கள்ளையும் ஒரே தரத்திலே குடித்துவிட்டு குரச்சியைக் கீழை வைத்தார்.



ஐயர் எந்தப் பக்கத்தால் ஓடினாரோ தெரியவில்லை. இதைப் பார்த்திருந்தவர்கள் வயிறு புடைக்கச் சிரித்தார்கள்.

- பாலமீன்மடு கருணா-

ஆ.மு.சி. வேலழகனின்



‘தேரான் தெளிவு’

சிறுகதைத் தொகுதி - ஒரு நோக்கு

- மண்டுர் அசோகா

மட்டக்களப்பு படுவான்கரைக் கிராமங்களில் வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் அந்த மண் சார்ந்த வாழ்க்கை முறையையும் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்ற வல்லமை ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்களுக்கு நிறையவே உண்டு என்பது நமக்கெல்லாம் தெரிந்த விடயம்.

‘தேரான் தெளிவு’ என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியின் அட்டைப் படத்தைப் பார்த்ததுமே இத் தொகுதியின் உள்ளடக்கம் நிச்சயமாகக் கிராமிய மக்களின் வாழ்க்கை அவலங்களைக் கூறுவதாகத்தான் இருக்கும் என்பதை எவராலும் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். வித்தியாசமான தலைப்புக்கள்; வித்தியாசமான கதைகள்.

மேலைத்தேய நாகரிகத்தின் ஆதிக்கத்தில் நமது சுயம் இழந்து கொண்டு வருகின்ற நம்மிடையே இன்னமும் அழிந்து போகாமல் நமக்கே நமக்கென்று உரித்தானபண்பாடுகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் பேச்சு வழக்கையும் உயிரிழந்து போக விடாமல் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பவை படுவான்கரையின் ஒரு சில கிராமங்கள்தான். அப்படிப்பட்ட கிராம மக்கள் சிலரையும் அவர்கள் வாழ்க்கையின் சில பகுதிகளையும் ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்கள் தனது சிறுகதைகளில் பதிவு செய்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது மறந்து போன எமது இள வயதுக் கிராமியச் சூழலை மீட்டுப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

‘தேரான் தெளிவு’ என்ற இத் தொகுப்பில் பத்துச் சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. ‘நாட்டின் நடப்பு’ என்பது முதலாவது சிறுகதை. ஆதரிப்பார் யாருமில்லாத பொன்னம்மா தன் ஒரேயொரு மகனான வல்லிபுரத்தில் உயிரையே வைத்திருக்கிறாள். ஊர் ஊராக நடந்து சென்று தலையில் சுமக்கும் சட்டி பானைகளை விற்று மகனை வளர்க்கிறாள். ஆனால் பல வேளைகளில் அந்த வருமானமும் இல்லாமற் போய்விடும். அப்படியான வேளைகளில் பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கும் பாறி என்னும்

பெண் உதவுகிறாள். ஒரு நாள் சட்டி பாளை விற்கப் போகும் பொன்னம்மாவை மாடொன்று முட்டி விபத்துக்குள்ளாகிறாள். அவளுக்கு வைத்தியம் செய்த டாக்டரின் அனுதாபத்தைப் பெறுகிறாள். டாக்டரின் வீட்டில் வேலைக்குச் சேர்க்கப்படுகின்றான் வல்லிபுரம். அங்கிருந்த வேளையில் சில நல்ல பழக்கங்களையும் கெட்ட பழக்கங்களையும் பழகிய வல்லிபுரத்தை டாக்டர் மத்திய கிழக்கு நாடொன்றுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார். அங்கு இரண்டு வருடங்கள் தங்கியிருந்து உழைத்துத் தாயின் கஸ்டங்களைத் தீர்த்து விட்டு ஊர் திரும்புகிறான். ஆடம்பரமாக வாழ முயற்சிக்கிறான். குடிக்கிறான். ஆட்டமும் பாட்டுமாக அமார்க்களப் படுத்துகின்றான். தாயின் புத்திமதிகள் அங்கே செல்லாக் காசாகி விடுகின்றன.

இந்த நிலையில் தனது பிறந்த நாளை நண்பர்களுடன் குடித்துக் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டாட ஆயத்தங்கள் செய்கிறான். பிறந்த நாளுக்கு முதல் நாள் அவனுடைய தாய்க்கு அனுசரணையாய் இருந்த பாறியின் பிள்ளைகள் இருவர் ஏற்கனவே படையினரால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டவர்கள். அவர்களில் ஒருத்தியான பெண்பிள்ளையின் சடலம் கண்டெடுக்கப்பட்டு அமுகுரல் கேட்கிறது. இதை அறிந்த பொன்னம்மா மகனிடம் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம் வேண்டாம் எனக் கெஞ்சுகிறாள். அவனோ மனிதாபிமானமற்று வெடிக் கொழுத்தி நண்பர்களுடன் கொண்டாடுகிறான். அவர்கள் கொழுத்திய வெடியில் அந்தப் பாறியின் குடிசை பற்றி எரிகிறது. அவர்கள் எதையும் லட்சியம் பண்ணாமல் ஆடிப் பாடுகிறார்கள். தலைகீழாக மாறி வரும் மனிதப் பண்பாடுகளுக்கு அமைவாக மனிதாபிமானத்தைக் கொன்று புதைக்கும் அற்பஜீவன்கள் நம்மிடையே வாழ்கின்றன என்பதற்கு உதாரணம் இச்சிறுகதை. கையில் நாலுகாசு சேர்ந்துவிட்டால் பழசெல்லாம் மறந்து கை கொடுத்தவர்களின் கழுத்தையும் அறுக்கத் துணிகின்ற அற்பர்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வல்லிபுரம்.

அச்சொட்டான கிராமிய மணம் கமழும் சொல்லாடல்களும் பழக்கவழக்கங்களும் ஏழ்மையுடனான வாழ்தலுக்கான போராட்டங்களும் இக்கதையில் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இராணுவத்தின் அடாவடித்தனங்களால் நியாயமற்ற முறையில் பாதிக்கப்பட்டு ஒரு காலை இழந்த சிவனேசன் என்ற இளைஞனின் உயரிய பண்புகளைக் கூறும் கதை 'தன்னலம் மறந்தால்'. ஒரு காலை

இழந்த போதும் மன உறுதி இழக்காமல் வாழ்க்கையோடு போராட்டம் நடாத்தி உயர்ந்த நிலைக்கு வரும் சிவனேசன் ஆழிப் பேரலையில் உறவுகளைப் பலி கொடுத்துத் தன் வீட்டில் அடைக்கலமாகும் மாமன் மகளை அரவணைத்துப் படிப்பித்து அவளுக்கு ஒரு நல்ல மண வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொடுக்க முயற்சிக்கிறான். ஆனால் அவனையே தன் கணவனாக ஏற்க விரும்புகின்றாள் அந்தப் பெண். பெற்றோரும் இதையே விரும்புகின்றனர்.

ஆனால் ஊனமுற்ற தன்னை மணந்து கொண்டால் முதுமையும் வறுமையும் வரும்போது எந்தப் பெண்ணும் மனதால் நொந்து போவாள். ஊராரும் வசை சொல்வர் எனக்கூறி அவளுக்குத் தன் கடையில் வேலை செய்யும் மணியை மணமுடித்து வைக்க ஏற்பாடு செய்கிறான் சிவனேசன்.

இந்தச் சிறுகதையில் வரும் சிவனேசனை உத்தமனாக்கிக் காட்டுவதற்காகக் கதாசிரியர் அவன் மூலமாகக் கூறும் சில கருத்துக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவைதானா என்றொரு கேள்வி எழுவதை எவராலும் உணர முடியும்.

ஒரு காலிழந்த நிலையிலும் துணிந்து நின்று உழைத்துத் தன் குடும்பத்தை உயர்த்தி வைத்த சிவனேசனால் தன்னையே உயிராக நேசிக்கும் மாமன் மகளை மணம் முடித்து அவளை மகிழ்ச்சியாக வாழ வைக்க முடியாதா? விரும்பாத ஒருத்தனோடு அவளைச் சேர்த்து வைப்பதைவிடுத்து பெற்றோரும் சம்பந்தப்பட்ட பெண்ணும் விரும்பியபடி அவளை வாழ வைத்திருந்தால் சிவனேசன் இன்னும் ஒரு படி உயர்ந்திருப்பான் போலத் தோன்றுகிறது.

இந்த இடத்தில் கணவன் மனைவி தொழில் பார்க்கும் குடும்பம் பற்றியதான தர்ஷினியின் கருத்துக்களையும் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். (பக்கம் -36)

கணவன் மனைவி தொழில் பார்ப்பதால் அந்தக் குடும்பங்களில் ஆண் பெண் கெட்டுப்போவதும் குழந்தைகள் மோசமாகக் கெடுவதும் குடும்பம் பிரிவதுமாக இருவர் தொழில் செய்யும் குடும்பங்கள் உருப்படவே உருப்படாது என்று நினைத்து தர்ஷினி A/L படிக்க மறுக்கிறாள். பாவம் கிணற்றுத் தவளையாய் வளர்ந்த பெண். ஆண் பெண் வேலை பார்ப்பதிலுள்ள அனுகூலங்களை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.

அடங்காப்பிடாரியான ஒரு பெண்ணால் அப்பாவியும் உழைப்பாளியுமான ஓர் இளைஞனுடைய வாழ்க்கை எப்படிச் சீரழிந்து போகிறது என்பதைக் கூறும் சிறுகதை ‘ஊனுண்ணும் தாவரம்’.

யுத்த அரக்கனின் கோரத் தாண்டவம் நாட்டில் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் அந்த யுத்தத்தினால் நேரடியாகச் சிதைந்து போன குடும்பங்களைப் போலவே மறைமுகமான தாக்கங்களால் உருக்குலைந்து போன குடும்பங்களும் ஏராளம். சிறுவர் மீதான வன்முறைகள் - பெண்களுடனான பாலியல் துன்புறுத்தல்கள் போன்றவற்றுக்கும் அப்பால் சில பெண்கள் தாமாகவே வலிந்து சென்று வலையில் வீழ்ந்து தமது வாழ்வைத் தொலைத்ததோடல்லாமல் தம்மைச் சூழ்ந்தவர்களின் வாழ்வையும் கேள்விக்குறியாக்கிய கதைகள் பல.

அப்படிப்பட்ட கதைகளில் ஒன்றுதான் ‘ஊனுண்ணும் தாவரம்’ பக்கத்து வீட்டில் முகாமிட்ட படையினரோடு தொடர்பு கொண்டு தனது கணவனுக்குத் துரோகம் செய்யும் தேவி கடைசியில் கணவனையே காட்டிக் கொடுத்துப் பழி வாங்க நினைக்கின்றாள். அவன் படையினரால் தேடப்பட தாயுடன் தப்பி ஓடி இஸ்லாமியருக்குச் சொந்தமான அரிசி ஆலையில் வேலை செய்கிறான். தாயின் இழி நிலையை உணர்ந்த 6 வயதுப் பெண் குழந்தை தந்தையிடம் வந்து சேர்கிறது.

ஏறக் குறைய இதனையொத்த ஒரு சிறுகதைதான் ‘ஊழிற்பெருவலியாவுள்’ என்பது. காதலித்து மணந்த தியாகராஜனை நாளைடைவில் வெறுத்து ஒதுக்கும் மனைவி கோமளம். அவளும் பிள்ளைகளும் செய்யும் கொடுமையால் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி தன்மீது அன்பு காட்டும் கண்ணன் ஆசிரியரிடம் அடைக்கலமாகிறான் தியாகராஜன். பின்னர் அங்கிருந்து வெளியேறி கால்போன போக்கில் நடந்து செல்கிறான். ஒரு முஸ்லிம் பிரமுகரின் காரில் அடிபட்டு முகம் சிதைந்து போகின்றான். அந்த முஸ்லிம் பிரமுகரே அவனை வைத்தியசாலையில் சேர்த்து கண்ணன் ஆசிரியருக்கும் அறிவிக்கிறார். பின்னர் கொழுப்பு பதுளை என அழைத்துச் சென்று அவனுக்கு பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி செய்வித்து அழகானவனாக மாற்றுகிறார். அவன் வைத்தியசாலையில் இருக்கும்போது ஏற்கனவே வாங்கிய மகாஜன சம்பத் சீட்டுக்கு இரண்டரைக் கோடி ரூபா பரிசாகக் கிடைக்கிறது. பணத்தோடும் அழகிய முகத்தோடும் கண்ணன் ஆசிரியரின் வீட்டுக்கு அவர்களோடு வந்து சேர்கிறான்.

இந்த இரு கதைகளிலும் வருகின்ற தேவி, கோமளம் ஆகிய இரு பெண்களும் காதலித்தே மணம் செய்தவர்கள். ஆண்கள் அவர்கள்மீது அன்பாக இருக்க இருவரும் கணவன்மாரை வெறுக்கிறார்கள். வெறுப்பதற்கான காரணம் தெரியவில்லை. காரணமில்லாமலே வெறுத்து ஒதுக்குவது மாத்திரமல்லாமல் ஒருத்தி கணவனையே கொலை செய்யத்தூண்டுமளவிற்கு அத்தனை கொடுமைக் காரியாய் மாறி விடுகின்றாள். வழக்கமாக மனைவியரைக் கொடுமைப்படுத்தும் ஆண்களைத்தான் கண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் இங்கு இந்தக் கணவன்மார் இருவரும் மனைவியரின் கொடுமைக்கு அஞ்சி அடங்கி ஓடி ஒழிகிறார்களே. இப்படியான அடாவடித்தனங்களை அடக்கி ஒடுக்கி போராடி ஜெயிக்க ஏன் இவர்களால் முடியாமற் போனது ? தங்கள் உடமைகளான வீடு வளவு சொத்துக்களை விட்டு கோழைகள் போல மனைவியருக்கு அஞ்சுவது ஏன்?,

‘ஊழிற் பெருவலியாவுள்’ என்னும் சிறுகதையில் வரும் கண்ணன் ஆசிரியர், அவர் மனைவி, விபத்துக்குக் காரணமாகிப் பின்னர் தியாகராஜனுக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் செய்து உதவிய ஹாஜியார் ஆகியோர் இன்னமும் மனிதாபிமானம் செத்துவிடவில்லை என்பதற்கு உதாரணங்களாகத் திகழ்கின்றனர்.

இந்தச் சிறுகதையின் முடிவு சற்றே இக்காலச் சினிமாவையோ சீரியல்களையோ ஞாபகப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஆ.மு.சி. வேலழகனுடைய இயற்கையோடொட்டிய படைப்புக்களுக்கு செயற்கைச் சாயமூட்டி அழகு படுத்த முனைவது போன்ற ஓர் மாயையைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

‘வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு’ என்னும் சிறுகதை சாதிக் கொடுமை பற்றிப் பேசுகின்றது. தாழ்ந்த குலப் பெண்ணை விரும்பிய மகனை அவனிடமிருந்து பிரித்தெடுக்க ஒரு தந்தை செய்யும் சூழ்ச்சியும் அந்தச் சூழ்ச்சி வலையில் விழும் கிருபைராணியின் பரிதாபகரமான முடிவும் வாசிக்கும்போது மனதில் வலியுடன் கூடிய ஓர் அதிர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. சினிமாப் பாணியில் சூழ்ச்சி செய்யும் இப்படியான ஒரு தந்தை நிஜத்திலும் இருப்பாரோ என்று சிந்திக்கவைக்கின்றகதை இது.

கிராமியப் பண்பாடுகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் பட்டிக்காட்டுத்தன மென ஒதுக்கித்தள்ளிவிட்டு நாகரிக மோகத்தில் ஊறிப்போன ஒரு தந்தையும் மகளும் அப்பாவிமான ஒரு தாயும் அனுபவிக்கும் துயரங்களை கூறும் கதை 'தேரான் தெளிவு'. பட்டணத்து நாகரிகத்தில் மயங்கிய யோகநாதன் தனது ஒரே மகளைப் பட்டணத்தில் விட்டுப் படிப்பித்து அளவுக்கதிகமான சுதந்திரம் கொடுத்து வளர்க்கிறார். அந்தச் சுதந்திரமே அவளுக்கு எதிரியாகி ஓர் ஆணின் வலையில் வீழ்த்தி அவள் வாழ்வைச் சிதைக்கிறது. வேதனை தாங்காமல் அவளுடைய தாய் தன் உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளுகிறாள்.

எமது பண்பாடு கலாசாரம் ஆகியவற்றை மறந்து மேல் நாட்டு நாகரிகத்தைக் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றப் போனால் அது எம்மைப் படுகுழியில் வீழ்த்தி விடும் என்ற தத்துவத்தை இக்கதை மூலம் கூறும் கதாசிரியரின் எழுத்தில் சமுதாயப் போலிக்கெதிரான ஆவேசத்தையும் ஆக்ரோசத்தையும் எம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது.

ஆசிரியருக்கு வள்ளுவர், பாரதியார், பாரதிதாசன் போன்றோர் மீதிருக்கும் பக்தியை, பெருமதிப்பை இச் சிறுகதைகளினூடாக ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்துவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இத் தொகுப்பில் சற்று வித்தியாசமான ஒரு சிறுகதை உண்டென்றால் அது 'உடைப்பு' என்று துணிந்து கூறலாம். ஒரே ஒரு கதாபாத்திரத்தை இயங்க வைத்து அந்தக் கதாபாத்திரம் மூலமாக கதையை நகர்த்தியிருக்கும் உத்தி பாராட்டத்தக்கது. மண்வாசனை வீசும் அசல் கிராமியக் கதை இது.

சில படிப்பறிவில்லாத ஏழைச் சனங்கள் வெளிநாடுகளுக்குப் பிள்ளைகளை அனுப்பி அவர்களின் உழைப்பில் தங்கள் வாழ்க்கை முறையையே எப்படி மாற்றி விடுகிறார்கள் என்பதையும் பழசெல்லாம் மறந்து தலைகீழாக நடக்க முயல்கிறார்கள் என்பதையும் கூறி வயிறெறியும் இந்தக் கதையின் நாயகி இறுதியில் தன்மகளும் காதலுடன் ஓடிவிட்ட செய்தி அறிந்து அதிர்ந்து போகிறாள்.

ஏனைய 3 கதைகளில் ஒன்று நித்தியானந்தம் என்னும் போலிக்குருக்களின் காதல் லீலைகள் பற்றியும் அவரின் மாஜா ஜாலங்கள் பற்றியும் அவரை

நம்பி வந்த மனைவிமாரை அவர் கொடுமைப் படுத்துவது பற்றியும் கூறுகின்றது. ‘தாழை மலர்’ என்னும் இச்சிறுகதையில் நித்தியானந்தம் குருக்கள் யாரையோ நினைவூட்டுகிறார்.

அரச தொழில்செய்யும் மனைவி, குடிகாரக் கணவன், நான்கு குழந்தைகள். தாய் குழந்தைகளை ஒழுங்காக வளர்க்கிறாள் கணவனைத் திருத்த முடியாமல் தவிக்கிறாள். ஒரு நாள் விறகு வெட்டக் காட்டிற்குள் சென்ற கணவனுக்குக் கற்பாறை ஒன்றுக்குள்ளிருந்து ஒரு சூட்டேஸ் நிறைய அமெரிக்கன் டொலர் நோட்டுக்கள் கிடைக்கின்றன. உடன் சென்ற நண்பனிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அவற்றை மறைவாக எடுத்து வந்தவன் மனைவியிடமும் கூறாமல் மறைக்கிறான். அவனுடைய செயல்கள்மூலமாக இதனை அறிந்து கொண்ட மனைவி கணவன் நூறு டொலர் நோட்டொன்றை மாற்ற வெளியே சென்றபோது மீதிப் பணம் அவ்வளவையும் எடுத்துக் கொண்டு நீங்கள் குடியை விட்டதை அறிந்த பின் மீண்டும் வருவேன். நான் என்றும் நளாயினி இல்லை. உங்கள் பணமும் என் கற்பும் சிதையாது எனக் கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு பிள்ளைகளுடன் வெளியேறுகிறாள்.

இறுதிக் கதையான ‘இயங்கியல் நியதி’ காதலித்து மணந்த கணவனின் சொத்துக்களைப் பறித்தெடுத்து நாகரிக மங்கையாக மாறும் கிராமியப் பெண்ணைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. தனது நடத்தைகளைக் கண்டித்த கணவனை இனந்தெரியாதவர்களைக் கொண்டு கடத்தச் செய்த புண்ணியவதி ஒருத்தி இங்கும் வாழ்கிறாள்.

‘ஊனுண்ணும் தாவரம்’ - தேவி, ‘ஊழிப்பெருவலியாவுள்’ - கோமளம், ‘இயங்கியல் நியதி’ - புஸ்பம் இம்முன்று பெண்களின் செயற்பாடுகளையும் ஒரே தன்மையுடையவையாகப் பார்க்கும்போது இப்படியும் பெண்கள் இருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்வதை உணர முடிகிறது. இது இந்தப் பெண்களின் அறியாமை, அற்பத்தனமான நாகரிக மோகம், அனுபவித்துவிட்டு தூக்கிவிடும் அது கணவனாயினும் சரி ஆகிய ஈனத்தனங்களைக் காட்டுகின்றது.

எந்தக் காற்றுக்கும் அசையாத மரமாக தன் சுயமிழந்து போகாமல் அசல் கிராமத்து மனிதராகவே வாழும் ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்களுடைய இந்தச் சிறுகதைகள்மூலம் சமூக அவலக்களுக்கெதிரான

அவரது தார்மிகக் கோபத்தை - மனக் கொதிப்பைத் தெள்ளத் தெளிவாகக் காண முடிகிறது. யாருடைய எழுத்தும் எந்தப் பாணியும் அவருடைய எழுத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவில்லை. அவர் அவராக நின்று மனதில் பட்டதை தனக்குப் பிடித்த விதத்தில் எழுதுகின்றார். அவருடைய எழுத்தில் பாசாங்குத் தனமில்லை. விமர்சனங்களுக்கான எச்சரிக்கை உணர்வுமில்லை. தனக்கு நடந்த அநீதிகளைத் தாயிடம் ஓடி வந்து தனது பாணியில் விளங்க வைக்கும் ஒரு பச்சைக் குழந்தைபோல தன் மனதைச் சுட்டெரித்தவற்றை எழுதுகின்றார்.

கதைகளில் உரையாடல்கள் நீண்டு போகின்றன. உபதேசங்களும் சற்றே தூக்கலாகத் தெரிகின்றது. உரையாடுபவர்கள் யார் என்பதும் குறிப்பிடப்படவில்லை. உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி ஆகிய மூன்று அம்சங்களும் சிறப்பாகப் பொருந்தி வருவதுதான் சிறந்த சிறுகதைக்கான அடையாளம் எனக் குறிப்பிடுவார்கள். ஆனால் வேலமுகன் உள்ளடக்கத்தில் காட்டும் கரிசனையை உருவம், உத்தியிலும் காட்டியிருந்தால் இந்தச் சிறுகதைகள் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கக்கூடும். சிறுகதை இலக்கியம் தன்னை நவீனப்படுத்திக் கொண்ட இக்காலத்தில் நாம் இன்னமும் கதை சொல்லிகளாகவே இருக்கிறோம் என்றொரு குற்றச் சாட்டு எம்மீது சுமத்தப்படுகின்றது.

கால நீரோட்டத்தில் நாமும் இழுத்துச் செல்லப்படும் போதுதான் அந்த நிரோட்டத்தின் நெளிவு சுழிவுகளையும் அதன் பாதையில் எதிர்ப்படும் அதிசயங்களையும் சிறப்புக்களையும் உள்வாங்க முடியும். நம்மை நாமே வளப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். இலக்கியவாதிகளான நாம் மற்றவர்களால் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்றால் நவீனத்துவத்தையும் சற்றே எட்டிப் பார்க்கத்தான் வேண்டும்..

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் ஊறி ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளராய் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டுள்ள திரு.வேலமுகன் அவர்களிடம் இறுதியாக நான் கேட்டுக் கொள்வது இதுதான். உங்கள் நூலுக்கான அணிந்துரையில் சை.பீர்முகம்மது அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல நீங்கள் நவீன இலக்கியங்களையும் வாசியுங்கள். தமிழக சிறுத்திழைகளைச் சற்றே திரும்பிப் பாருங்கள். உங்களிடமுள்ள திறமைகளை வளப்படுத்தி ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளர் என்பதோடு ஆளுமை மிக்க எழுத்தாளராகவும் நீங்கள் இன்னமும் உயர முடியும். உங்களிடம் அதற்கான வல்லமை உள்ளது.■

பகிர்வு

எழுத்தாளர்களே / கலைஞர்களே / ஊடகவியலாளர்களே / இலக்கிய ஆர்வலர்களே /
நீங்கள் படித்ததை-பார்த்ததை-கேட்டதை-அறிந்ததை இங்கே பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்

ஈ.வெ.ரா பெரியாரை அறியாதவர்கள் இருக்கமுடியாது. ஆனாலும் சில இளைய தலைமுறையினர் இவர் யார் என கேள்வியும் எழுப்பலாம். இப்படியானவர்கள் இவர் பற்றிய தேடலை நிச்சயம் மேற்கொள்ளுவது அவசியமானது .

தமிழ் நாட்டில் இன்று அரசியல் செய்து வரும் பல கட்சிகளின் நதி மூலமான திராவிடக் கழகத்தின் தந்தைதான் இந்த ராமசாமி பெரியார்.

1879ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 17ந் திகதி ஈரோடு நகரில் பிறந்த இவர் தனது வாழ்நாளில் ஐம்பது ஆண்டு காலத்திற்கு மேலாக சாதி ஒழிப்பு மூட நம்பிக்கை ஒழிப்பு என்பதிலும் பகுத்தறிவுப் பிரசாரத்திலும் ஈடுபட்டு வந்து தனது 94வது வயதில் அதாவது 1973 டிசம்பர் 24ந் திகதி தனது நீண்டபயணத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

பெரியாரின் சிறு பராயத்து நிகழ்வுகளே அவரிடம் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி ஒரு புதிய மாறுபட்ட மனிதராக அவரை வளர்த்தெடுத்ததென்பதை மறுக்க முடியாது.

சிறு வயதில் தனது சிற்றன்னையுடன் (பாட்டி) வளர்ந்த ராமசாமி அவரது ஆறு வயது நடக்கும்போது ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். அந்தப் பள்ளி ஈரோடு நகரத்துக்குச் சற்று வெளியில் இருந்தது. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தைச் சுற்றி வாணிபச் செட்டியார்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்களுடைய வீடுகள் இருந்தன.

ராமசாமி பள்ளிகூடத்திற்குக் கிளம்பும்பொழுதே பாட்டி ஒரு விஷயத்தைத் தவறாக அவரிடம் சொல்லி அனுப்புவார். “அங்குள்ளவர்கள் புழுங்கக்கூடாத சாதிக்காரர்கள். அவர்களது வீட்டில் தண்ணீர் குடிக்காதே. வேண்டுமானால் வாத்தியார் வீட்டில் வாங்கிக் குடி” என்பார்.

“வாத்தியார் ஓதுவார் சாதி. அவர்கள் வீட்டுச் சிறு பெண் எனக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கும்போது வெண்கல டம்ளரைக் கீழே வைத்து அதில் தண்ணீர் ஊற்றி எடுத்துக் குடிக்கச் சொல்லும். பிறகு அதன்மீது தண்ணீர் ஊற்றி அதை எடுத்து நிமிர்த்தி உள்ளேயும் தண்ணீர் ஊற்றிக் கழுவி உள்ளே எடுத்துக் கொண்டு போகும்” என்று ராமசாமி கூறுவதுண்டு.

வாத்தியார் வீட்டில் தண்ணீர் குடிக்கும் பொழுது அண்ணாந்து குடிக்க வேண்டும். சிறுவன் ராமசாமிக்கு அவ்வாறு வீட்டில் குடித்துப் பழக்கம் கிடையாது. எனவே புரை ஏறி இருமல் வந்து தண்ணீரைத் துப்பிவிடுவான். அதனால் இதை வாத்தியார் வீட்டில் கண்டிப்பார்கள். வசவும் கிடைக்கும்.

எனவே ராமசாமி வாத்தியார் வீட்டுக்குப் போகாமல் அங்கிருந்த கிறிஸ்தவர், முஸ்லிம், இதர சாதிக்காரர்களின் வீட்டுக்குப்போய் தண்ணீர் வாங்கி உதட்டில் வைத்துக் குடிப்பார்.

இந்தத் தகவல்கள் ராமசாமியின் பெற்றோருக்கு எட்டியதும் அவர்கள் வருத்தம் அடைந்தார்கள். இந்தச் சமயத்தில் மற்றொரு தகவலும் வீட்டுக்கு வந்தது. ராமசாமி முஸ்லிம் வீட்டுப் பலகாரங்களையும் சாப்பிட்டுவிட்டான் என்ற அந்த தகவல் பெற்றோரை அதிர்ச்சிக்கும் கோபத்துக்கும் ஆளாக்கியது.

அதனால் பாட்டியாரிடமிருந்து அவரைக் கூட்டிச்சென்று தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் மகனைக் கொண்டு வர பெற்றோர் எண்ணினர். ஆனாலும் அவர்களது கட்டுப்பாடுகளும் ராமசாமியை எதுவும் செய்துவிடவில்லை.

தனது பழைய தோழர்களுடனேயே சேர்ந்து திரிந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். பழக்க கூடாதவர்களுடன் பழகி முரடனாகத் திரிகிறான் எனக் கருதிய பெற்றோர் மகனைத் திருத்துவதற்குச் சில தண்டனை முறைகளைக் கையாண்டனர்.

முதலில் ‘முட்டி’ போடுதல் என்ற தண்டனையைக் கொடுத்தனர். மூன்று நாள்கு கிலோ எடையுள்ள நீள் சதுரவடிவம் கொண்ட மரக்

கட்டையில் இரும்புக் கொண்டி பதிக்கப்பட்டிருக்கும். அந்தக் கொண்டியுடன் கனமான நீண்ட இரும்புச் சங்கிலி ஒன்று பிணைக்கப்பட்டிருக்கும். சங்கிலியின் நுனியில் இரும்பு வளையம் இருக்கும். ராமசாமியின் ஒரு காலில் வளையத்தை மாட்டிக் கட்டையைக் கையில் கொடுத்து விட்டனர். அந்த மரக் கட்டையின் பெயர்தான் முட்டி. ராமசாமி வீட்டுக்குள்ளிருந்தாலும் வெளியில் சென்றாலும் அதைச் சுமந்தே திரிய வேண்டியிருந்தது.

“காலில் விலங்கு இடப்பட்டேன். ஒரு தடவை பதினைந்து நாட்கள் இரண்டு கால்களிலும் விலங்குக் கட்டை போடப்பட்டேன். அப்போதும் இரு தோள்களிலும் இரண்டு விலங்குகளைச் சுமந்து கொண்டு திரிந்தேன். அப்படியிருந்தும் அந்தப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடப் போய் விடுவேன்.” என்று அதே ராமசாமி பிற்காலத்தில் நினைவுபடுத்தியதிலிருந்து சிறுவனான ராமசாமியின் மனப்போக்கினை நன்கறிய முடியும்.

ஒரு மனிதனின் உருவாக்கத்தில் அவனுடைய துவக்ககால வாழ்வு என்பது ஒரு முக்கிய பங்கினை வகிக்கிறது. தான் தனது குடும்பம் தனது சுற்றுச்சார்பு ஆகியவை குறித்துக் கிடைக்கும் ஆரம்ப புரிதலிருந்து அனுபவம் என்பது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. சொந்த அனுபவமும் ஒரு சிறுவனின் குணப்போக்கை நிர்ணயிக்கின்றன. சுடு சொற்களை அள்ளி வீசி தண்ணீர்தரும் உயர் சாதிக்காரர்களைவிட அன்புடன் உபசரித்து தண்ணீரும் பலகாரமும் தரும் தாழ்த்தப் பட்டோர் சிறந்தவர்கள் என்று ராமசாமியின் பிஞ்சுமனம் நினைத்திருக்குமானால் அதில் யார் குற்றங்காண முடியும்.

அந்தப் பிஞ்சு மனத்தில் வீழ்ந்த பதிவுகளின் தாக்கந்தான் பிற்காலத்தில் விஸ்வரூபம் எடுத்து பிறர் அஞ்சும் மனமாக பெரியாரிடம் விரிவு பெற்று ஜாதி ஏற்றத் தாழ்வுகள், அடக்குமுறைகள், பெண்ணடிமைத்தனம் என்பவற்றுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கி சிறைவாசத்தை ஏற்ற போதும் தயங்காது முன்செல்ல வைத்ததுடன் தமிழ் நாட்டையே ஒரு கலக்குக் கலக்கிய தென்றால் மிகையாகாது.■

- செம்மாதுளன்-

நன்றி : ஈ.வெ.ரா. பெரியார் வாழ்வும் பணியும்,

- என்.ராமகிருஷ்ணன்.

பெரியோர் யாவர்?

- ஏறாவுர் தாஹீர் -

பெரியோர் எனப்படுவோர்
உடற்பருமன் உடையோரா?
பெரியோர் எனப்படுவோர்
பெரும்புதன் உள்ளோரா?
பெரியோர் எனப்படுவோர்
அதிகாரம் கொண்டோரா?
பெரியோர் எனப்படுவோர்
எத்தகைமை பெற்றோர்கள்?
பெரியோர் எனப்படுவோர்
எவ்வியல்பு களையுடையோர்?

இன்னா செய்யோர் நாணமுற
இனியவை புரீவோரே பெரியோர்!
கண்ணால் வழியும் தூயர் நீராக்
கடுக்த் துடைப்போ ரேபெரியோர்!
கர்வத் தொப்பியை அணியாமல்
கனிவுடன் நடப்போ ரேபெரியோர்!
விதவையர் வாழ்வில் விளக்கேற்ற
விரையும் மன்தர்க ளேபெரியோர்!
அகத் அநாதையர் விடியல்பெற
அறப்பணி தொடுப்போ ரேபெரியோர்!
கைம்மா றெதனையும் கருதாமல்
கைகொடுத் துதவுவோ ரேபெரியோர்!
பெண்களைக் கண்களாய் நினைவோரும்
பேணி நடப்போ ரும் பெரியோர்!
இனம், மொழி, சமயம் பாராமல்
இனியவை செய்யோ ரும் பெரியோர்!
வாய்மை , தூய்மை, நேர்மையுடன்
வாழ்வியல் கொள்வோ ரும்பெரியோர்!
உள்ளக் கமலம் மணங்கமழும்
உன்னத பணியின ரும்பெரியோர்!

'அண்ணல்' எனவும் 'மகான்' எனவும்
 'மகாத்மா' எனவும் காந்தியை நாம்
 எண்ணி ஏற்றிப் போற்றுவதென்?
 என்னகாரணம் சாற்றிடுவீர்!
 அன்னை தெரேசா எமைநன்ற
 அன்புத் தாயா ? இல்லையெனில்
 'அன்னை'நாமம் சூட்டி அவர்
 அனைந்த பின்பும் அழைப்பது ஏன் ?
 'தந்தை செல்வா' என்கின்றோம்
 சந்தை கனிய வாழ்த்துகின்றோம்
 காந்தியை, லிங்கனை, கென்னடியைக்
 கொன்ற கோப்சே, பூத், ஒஸ்வோல்த்
 ஏந்தி வந்த 'பிஸ்தர்'கள்
 எம்மை இலக்கு வைத்தனவா
 ஹிட்லர் எம்மை வதைத்தானா
 முஸோலின் வந்து உதைத்தானா
 இல்லை ஆனால் இவர்களை நாம்
 இன்னும் திட்டித் தீர்ப்பது ஏன் ?

உள்ளத்துய்மை உடையோராய்
 உண்மைநிர் உழைத்தோராய்
 கள்ளத் தனங்கள் அற்றோராய்
 காந்தி லிங்கன் வாழ்ந்தார்கள்
 வல்லரசான நாட்டுக்கு
 நல்லரசாட்சி செய்தமைக்காய்
 இல்லம் தேசம் வீட்டேக்
 இந்திய மண்ணில் பதிவாக்
 உள்ளம் கொள்ளும் அறப்பணியில்
 உயிரைவிட்ட தாயான
 உன்னத அன்னை தியாகத்தை
 உலகம் புரிந்து கொண்டதற்காய்...
 பொய்யேயுரையா வாய்மையுடன்

பொங்கியெழுந்து உரிமைக்காய்
நேர்மை ஓர்மைத் திறன் கொண்டு
தந்தை செல்வா வாழ்ந்ததற்காய்..
மண்ணாய் புகையாய்ப் போனாலும்
எண்ணி அவர்களை மதக்கன்றோம் !
உத்தமம் உன்னதம் உயிர்ப்புள்ள
உண்மைப்பெரியோர் அவர்கள் தாம் !

ஆணவத் திமரும், அடாவடியும்
ஆட்பலப் புலமும், அதிகாரம்
யட்டம், பதவி, பணச் செருக்கும்
படைத்தோ ரெல்லாம் பெரியோரா?
ஆவியடங்கிய மறுநிமிடம்
அனைத்தும் முகவர் இழந்துவிடும்!
வாழ்த்திய வாய்கள் வாய்மூடும்!
வண்டவாளங்கள் வெளியாகும்!
'மனிதம்' கொண்ட புனிதோரின்
மகிமையும், மாண்பும் மாண்டாலும்....
இனிதாய், நலையாய் புனிமேவும்!
இனிய சரிதையாய் தனம் நீளும்!

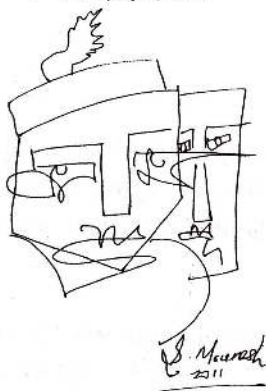


13.07.2011 இல்
மணிவிழாக் கண்ட எழுத்தாளர்
லெ.முருகபூபதி அவர்களைச்
'செங்கதிர்' வாஞ்சையுடன்
வாழ்த்தி மகிழ்கின்றது!

குறுங்கதை

பவிசு

- வேல் அமுதன் -



ராம்(ராமநாதன்) தம்பதி 'மார்க்கட்' பக்கம் வந்ததைக் கண்டிருக்க மாட்டீர்கள். மார்க்கட் பக்கம் வந்து போவதைக் காட்டிக் கொள்ள அறவே விரும்பாதவர்கள் அவர்கள். தாம் பரம்பரை மெத்தை வீட்டு மனிதர் என்பதை நிலை நிறுத்தப் பாடுபடுபவர்கள்.

புதுவருடக் கொண்டாட்டத்திற்கு அவர்களின் வேலையாள் ஊருக்குப் போய்விட்டதால், வேறு வழி இல்லாததால் 'மார்க்கெட்டு'க்கு அன்று அவர்களே வந்தனர்.

காய் கறி வாங்கி கூடையை நிரப்பிக்கொண்டு நடைபாதை ஓரம் வந்து கீரை வியாபாரி ஒருத்தியிடம் முளைக் கீரை வாங்கிப் பேரம் பேசினார்.

“முளைக்கீரை என்ன விலை?”

“அறுபது ரூபா ஐயா”

“ஏன் உவ்வளவு விலை? பாத்துச் சொல்லுங்கோ”

“ஐயா ரண்டாம் பேச்சு வேண்டாம். ஐம்பத்தைந்து ரூபா தாங்கோ.”

“ஐம்பது ரூபா தாரன்”

“ஐயா நீங்க கீரைப்பிடியை வைச்சிட்டுப்போங்கோ”

“உன்னோடை பெரிய கரைச்சல். இந்தா ஐம்பத்தைந்து ரூபா”

• • •

அன்று ஞாயிறு அந்தி நேரம்.

ராம் தம்பதி தமது இரண்டு மக்களோடு பொழுதைப் போக்க தமது ஜீப்(Prado) வண்டியில் கடற்கரைக்கு வந்து கணிசமான நேரம் கடலோரம் நடந்து களைப்பெய்திய நிலையில் அருகு இருந்த ஹோட்டல் ஒன்றுள் நுழைந்தனர்.

தேநீரும் தீன்சவைத் தின் பண்டங்களும் சுவைத்து மகிழ்ந்தனர். மேசைப் பணியாள் முனியாண்டி விலை விபரப் பட்டியலை (Bill) வழங்கியதும் ராம் பணத்தைச் செலுத்தினார். அம்மண்டபம் நிரம்பப் பிரமுகர்களும் தெரிந்த முகங்களும் இருந்ததால் ராம் பணியாளின் தட்டுள் இனாம் (Trip) ஐந்நாறு ரூபாய் வைத்தார். வழமையைவிட இனாம் பெருந்தொகை என்பதால் அதனை எடுக்கப் பணியாள் முனியாண்டி தயங்கினான்.

அந்நேரம் அடுத்திருந்த மேசை ஜாடி தற்செயலாய்த் தட்டுப்பட நீர் வழிந்தோடியது. வழிந்தோடும் நீரை ஒத்தி எடுத்துச் சுத்தம் செய்ய ஓடோடி வந்த துப்பரவாக்கும் பணிப்பெண் தன் பணியைப் பக்குவமாகச் செய்த அதே வேளை முனியாண்டியின் நிலவரத்தையும் தெரிந்து கொண்டாள்.

“முனியாண்டி! ஐயா பெரிய ஆளடா. அவர் தாறதைத் தயங்காது வாங்கு.” எனப் பணிப்பெண் நையாண்டியாகச் சொன்னாள்.

குரல் வந்த பக்கம் ராம் தம்பதி திருப்பிப் பார்த்தனர். பணிப்பெண் வேறு ஆரூமல்ல! அன்று தாம் பேரம் பேசி முளைக்கீரை வாங்கிய அந்தப்பெண்ணே அவள் என்பது தெரியவந்தது. “நீ.... கீரை.. வியாபாரிதானே!” ராம் தத்தளிக்க “ஆம் ஐயா! நான் இந்த ஹோட்டல் மாலை வேளை துப்பரவாக்கும் பணிப்பெண்ணும்தான்!” என்றாள் உசாராக.!

சொல்வளம் பெருக்குவோம் - 25

பன்மொழிப்புலவர். த. கனகரத்தினம்

கலைச் சொல்லாகத்தில் ஒரு சொல் குறித்து நிற்கும் கருத்தமைவு/Concept தான் முக்கியமாகும். மூலச் சொல் தக்க கருத்துமைவைத் தரமுடியாதும் இருக்கலாம். அப்போது இதற்கு புது விளக்கமொன்றும் தேவைப்படும். எனவே மூலச் சொல் - வேர்ச் சொல் முக்கியம் அன்று. மூலச் சொல் ஒரே வழி உதவலாம்.

உதரணமாக Economy என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொண்டால் இது ஒரு கிரேக்க சொல். நேர்ப்பொருள் வீட்டுச் சட்டம்(ockos nomos) என்பதாகும். ஆனால் Economy என்பதன் பொருள் வீட்டு முகாமைத்துவம் அல்லது பணவியம் என்பதாகும். இது பணத்தோடு சம்மந்தப்பட்டது என்ற கருத்தைத் தருவது. பொருள் என்ற சொல்தான் பணத்தையும் உள்ளடக்கும். எனவே தான் Economy என்பதற்கு பொருளாதாரம், பொருளியல் என்ற கலைச் சொல்லை ஆக்கியிருக்கிறார்கள். History என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொண்டால் நிகழ்ச்சிகளின் விபரம்; கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளின் அறிவு என்ற பொருள்களைத் தரும். லத்தீனில் Historia என்பது இப்பொருளைத் தரும். எனவே, தொடக்கத்தில் History என்பதைத் தமிழில் 'சரித்திரம்' என வழங்கினர். இப்போது வரலாறு எனப்படுகின்றது. மேலும், வரலாறு என்பது பழைய தமிழ்ச் சொல்லாகும். Ecology என்ற சொல் கிரேக்க மூலச் சொல்லில் இருந்து பிறந்ததென்பர். தாவரங்களின் கற்கை, அல்லது விலங்குகளின் கற்கை, அல்லது மக்களின் கற்கை என்பதையும் சூழலுடன் தொடர்புடைய நிலையங்களையும் இச்சொல் குறித்தது. இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு Ecology என்பதற்கு 'சூழலியல்' என்ற கலைச் சொல் ஆக்கப் பெற்றுள்ளது.

இந்த உதாரணங்களிலிருந்து, ஓர் உண்மையை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். மூலச் சொல்லின் வேர்ப்பொருளை அறிந்து கலை சொல்லாக்குவதிலும் பார்க்க அதன் கருத்தமைவை அறிந்து கலைச் சொல்லை உருவாக்குவதே சிறந்த முறை. கலைச் சொல்லாக்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ள அறிஞர்கள் பின்வரும் ஐந்து முறைகளைக் கையாண்டு கலைச் சொற்களை ஆக்கி வருகின்றனர்.

அவையாவன.

1. பழஞ் சொல்லைப் பயன்படுத்துதல்.
2. சொற் பொருள் விரிவு (அதாவது சொற்பொருளை சிறிது விரித்து புதிய கருத்தமைவை விளக்குதல்.)
3. புதுச் சொல் படைத்தல்
4. மொழிபெயர்ப்பு
5. கடன்வாங்கல்

பழஞ் சொல்லைப் பயன்படுத்தலில் பண்டைய இலக்கியங்களிலே பயின்று வந்த சொற்களை மீண்டும் வழக்குப் பெறச் செய்கின்றோம்.

சங்க இலக்கியங்களிலும், இலக்கணங்களிலும் பயின்று வந்த எத்தனையோ அருமந்தச் சொற்கள் வழக்காற்றுப் போய்விட்டன. பொருள் பொதிந்த அச்சொற்களைக் கலைச் சொற்களில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். கலங்கரை விளக்கம் (தீபஸ்தம்பம்) பொறி, ஊர்தி, வலவன், மருந்து, மருத்துவர், பூடகை(Principle) போன்றசொற்கள் நல்ல பொருள் பொதிந்த சொற்கள். அவற்றைக் கலைச் சொல்லாக்கத்தில் பயன்படுத்தினால் எமது சொல்வளம் பெருகும்.

வளவன், ஊர்தி என்பன 'வலவனேவா வானஊர்தி' என்ற இலக்கிய வழக்குப் பெற்றனவாம். Pilot என்பதற்கு வலவன் என்ற சொல்லை வைத்துக் கொள்ளலாம். Aeroplane - ஆகாய விமானம் என்பதற்கு வானஊர்தி என்பது வழக்குப் பெறலாம்.

மருந்து என்ற சொல் பழைய இலக்கியங்களிலும் இலக்கணநூல்களிலும் பயின்று வருகின்றது. வைத்தியர் என்பதற்கு மருத்துவர் என்ற சொல்லை உபயோகிக்கலாம். ஒளஷதசாலை என்ற சொல்லைக் குறிக்கும் ஓசசல என்பதைத் தமிழிற் கூறவேண்டுமானல் மருந்தகம் என அழகாகக் கூறலாம். திருக்குறளில் 'மருந்து' என்ற தலைப்பில் ஓர் அதிகாரமே உண்டு.

'மருந்தென வேண்டவாம் யாக்கைக் கருந்தியது அற்றது போற்றியுணின்'

எனவரும் குறட்பாவிலும் மருந்து என்ற சொல் நீண்டகால இலக்கிய வழக்குப் பெற்றிருக்கிறது. அருமருந்தன்ன என்ற சொல் 'அருமந்த' சொல்லாக மருவி வந்தமையை இலக்கணநூலார் விளக்குவார். இலக்கிய இலக்கண வழக்குப்பெற்ற நல்ல சொற்களை கலைச் சொல்லாக்கத்தில் பயன்படுத்திச் சொல்வளம் பெருக்குவோமாக.



- கோத்திரன்



ஞானக்கனி!

தலப்பெருமை கொண்ட மாவிட்டபுரம், யாழ் மண்ணின் வளம் கொழிக்கும் பூமி. 1872 மே மாதம் 23ந் திகதி அவிட்ட நட்சத்திரம் கூடிய நன்னாளில் அந்த அவதார புருஷனின் தோற்றம் நடந்தது. தந்தையார் அம்பலவாணர், தாயார் சின்னாச்சியம்மை. பெற்றோர் குழந்தைக்கு இட்ட பெயர் 'சதாசிவம்' என்பது. இந்த சதாசிவம் என்ற சிறுவனுக்கு மிகச் சிறுவயதிலேயே ஆன்மீக நாட்டம் இருந்தது. துறவு மனப்பான்மை துளிர்விட்டது. எனினும் கல்லியில் வல்லவனாகவே இருந்தான். காலத்தை அளப்பவனாகவும் வளர்ந்தான். எந்த ஞானியும் குடும்பத்துக்காகச் சிலகாலம் வாழ்ந்ததாக வரலாறுகள் உண்டு. இவனும் படித்து ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் ஆற்றல் பெற்று அரசபணியிலும் அமர்ந்தான். அந்த இளமை வாழ்க்கையில் ஒருநாள் நல்லூர் கந்தன் ஆலயத்தின் தேரடி நிழலில் தெய்வீகக் களையுடன் ஒரு ஆன்மீகப் பெயரியவரைக் கண்டான். அவர்மேல் ஓர் ஈர்ப்பு இறுக்கமானது. அது குருவே என சரணாகதியுமானது. இவரை ஈர்த்தவர் செல்லப்பா சுவாமிகள். செல்லப்பரின் வழிகாட்டலின் பின் அரசபணி அகன்று ஆன்மீக வாழ்வு தொடங்கியது. பின்னாளில் மக்களால் இவர் 'சிவயோகர்' என அழைக்கப்படலானார். சித்துக்களிலும் வல்லவரானார்.

1964 பங்குனி 24ந் திகதி ஆயிலிய நட்சத்திரம் சிவயோகசுவாமிகள் என்ற 'யோகர்' மகாசமாதி அடைந்த தினம். பகலவனாக பலரின் மன இருள் அகற்றிய இந்த மறையோன் மறைவு யாழ் மண்ணை இருட்டாக்கிய நாள். சைவ சித்தாந்தத்தின் குருமரபுகளில் சித்தர்கள் வரலாறுதான் சிவவழிபாட்டுப் பெருமைகளையும், சிவவழிகாட்டலையும் உணர்த்தியும், உயர்த்தியும் நிற்கின்றது. அகத்தியர், கோரக்கர், காக்கப்புகண்டர், பதஞ்சலி, போகர், மச்சமுனி, சட்டநாதர், சிவவாக்கியர், திருமூலர், பாம்பாட்டிச் சித்தர், குதம்பைச்சித்தர், இடைக்காடர், இராமதேவர், கொங்கணர், கமலமுனி, சுந்தரானந்தர், தன்வந்திரி, கருவூரார் எனப் பதினெட்டுச் சித்தர்களின் வரலாறுகள் தமிழில் உண்டு. இவர்கள்

ஞானத்தை மாத்திரம் வெளிக்கொணரவில்லை. சித்த வைத்தியத்தின் மூலவர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றார்கள். ஒரு உதாரணமாக போகர் அமைத்த ‘நவபாஷாண பழனி முருகன்’ இன்றும் நம்முன் இருக்கிறான். சித்தர்கள் மிகமிகச் சாமானியர்களாக வாழ்ந்தவர்கள். எனினும் மக்களுடன் ஒத்துப்போக முடியாதவர்கள் என எண்ணப்பட்டவர்கள். ஆயினும் நம்முடைய யோகர் சுவாமிகள் நம் மத்தியிலேயே வாழ்ந்திருந்தார். சித்தர்களிடம் காணப்பட்ட பல குணாதிசயங்கள் இவரிடம் இருந்தன. அவர்முன் போகவே அஞ்சுகிறவர்கள் உண்டு. அப்படி அஞ்சுபவர்களுள் இருக்கும் அஞ்சைகளை அம்பலமாக்கிவிடும் அருளாளராக அவர் இருந்தார். அவரது கடுமை பிரசித்தமானது. அதே போன்று கருணையும் கடல்போன்றது. ‘வைதல்’ அவரது வழக்கு. அப்படி வையப்பட்டவர்கள் வாழ்வில் செழுமை பெற்றுச் சிறப்படைந்ததும் உண்டு. ‘எதையும் எடுத்தெறிந்துதான் பேசுவார்.’ எனச் சிலர் அவரை விமர்சிப்பதுண்டு. ஆனால் சுவாமிகள் சொன்னது மறைபொருளும் மன நெகிழ்வுமான வார்த்தைகள் என்பதை அவரை உணர்ந்தவரே உள்எரீர்ப்பர். இந்த நிலையில்தான் அவர் ஒரு சித்தர் என உணரப்படவேண்டும். அவர் காவி உடுத்து, கமண்டலம் ஏந்தி வேடம் போடவில்லை, விளம்பரம் தேடவுமில்லை. எளிமையான உடையுடன் மண் குடில் வாழ்வுதான் அவருடையது. சிவதொண்டன் பத்திரிகை, யாழ்ப்பாணம்/செங்கலடி ‘சிவதொண்டன்’ நிலையங்கள் அவர் பெயர் சொல்லுகின்றன. உலகெங்கும் அவருக்குச் சீடர்கள் உண்டு. அவர்களுள் சாந்தாசுவாமிகள் என அவரிடம் தீட்சை பெற்ற Earl எனும் ‘இராமபோதம்’ (முன்னாள் இலங்கை மகாதேசாதிபதி சோல்பரி பிரவுவின் மைந்தர். லண்டனில் சிவதொண்டாற்றியவர்), தீ சர்க்குரு சிவாய சுப்பிரமணிய சுவாமி (இவர் ‘ஹவாய்’ தீவில் அழகான குன்றில் ஆலயமும் ஆதீனமும் அமைத்துத் தொண்டாற்றிய அமெரிக்கர்). ஹவாயில் சுயம்பு லிங்கம் அமைந்திட்ட ஆலயமும் உண்டு.

‘ஏ மனிதா நீ இறைமயம் ஆனவன்’ என்பது திருமூலர் சொன்னது. கடவுளின் பிரதிவிம்பமாகவே மனிதன் படைக்கப்பட்டதாக ‘சத்தியவேதம்’ சொல்கிறது. அல்லாவிடின் ஆண்டவர் யேசு, நபிகள் நாயகம், விருஷதேவர், புத்தர் எனப் பகவான்கள் மனிதர்களிடமிருந்து தோன்றியிருக்கவே முடியாது. சீவன் என்பது மானிடப்பிறப்பு. இவர்களுக்கு ஆறாவது அறிவான பகுத்தறிவு உண்டு. அதனால் பகுத்தறிந்து மற்றையவர்களுக்குப் பயனாக இருப்பவன் மானுடன் என எண்ணப்படுகின்றது. நீதி நெறியில் எவ்வுயிரையும் தன்னுயிராக எண்ணுவதும் நேசிப்பதும் ஆன வாழ்வே மனிதனை இறைமயம்

ஆக்குகின்றது.

**“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்
உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்பினில் உத்தமன் கோயில் கொண்டானென்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின்றேனே!**

இது திருமுலர் தந்தது. யோகர் சொல்கிறார் “நீ உடம்பன்று, மனமன்று, புத்தியன்று, சித்தமன்று - நீ ஆன்மா. ஒரு நாளும் அழியாது” என்று. எனவே உடம்பை உடம்பற்றதாய் ஒப்புவித்தாகிவிட்டது என அறிய முடிகின்றது. “வானகம் மண்ணகம் வந்து தாழ்ந்திடினும் தானவனானோன் சஞ்சலமடையான்” என்கிறவர் யோகர்.

**“ஒருவனாலேயே உலகம் உதித்தது
ஒருவனாலேயே உலகம் நிலைத்தது
ஒருவனாலேயே உலகம் ஒடுங்கிடும்
ஒருவனேயென் உயிர்த்துணையாமே!”**

என்று யோகரின் ‘நற்சிந்தனை’ சொல்கிறது. ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்ற திருமுலர் கருத்தைக் கவனத்தில் தருகிறது ‘நற்சிந்தனை’ திருமந்திரம் இதோ:-

**“ஒருவனு மேஉல கேழும் படைத்தான்
ஒருவனு மேஉல கேழும் அளந்தான்
ஒருவனு மேஉல கேழும் கடந்தான்
ஒருவனு மேஉட லோடுயிர் தானே!”**

நற்சிந்தனைக்கும் திருமந்திரத்திற்கும் இடையே மிகத் தெளிவான ஒற்றுமைகள் உண்டு. “உன்னையே நீ உணர்வாய்” என்று சோக்கிரதீஸ் சொன்னதைக் கேட்டிருக்கிறோம். நமது சுவாமிகள் அதையே இப்படித் தருகிறார்.

**“பொன்னையன்றிப் பொற்பணியில்லை
எண்ணையன்றி ஈசன்வேறில்லை
தன்னையன்றிச் சகம் வேறில்லை
தன்னை அறிந்தவன் தத்துவாதீதரே!”**

‘நற்சிந்தனை’ ஒருசீர்திருத்தமான சமூகப்பார்வையைக் கொண்டது. அதுவே பிறிதொரு இடத்தில் “சாதியும் இல்லை சமயமும் இல்லை, ஒதி உணர்ந்தவன் உறுதிமொழியே!” என்று சொல்லுகிறது. இறைவனைத் தேடுவது - மக்களிடையே வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர்களிடையேதான் என்பதில் திருமந்திரமும் நற்சிந்தனையும் ஒன்றிணைந்துள்ளன. சீவனிடமிருந்து சிவம் தோன்றுகிறது என்பதை தெளிவாக்குகிறது நற்சிந்தனை.

1950 களில் சுவாமி “யாழ்ப்பாணம் எரியப்போகுதா” எனத் தன்னை வந்து பார்த்த உயர்பதவித் தமிழர்களுக்கு உரத்துச் சொன்னாராம். கினிநொச்சியில் குடியேறவும் சொன்னாராம்.

1933ம் ஆண்டு கோடைகாலம். மட்டக்களப்பில் இருந்து வந்து ‘மாகோ’ சந்தியில் அனுராதபுரம் போவதற்காக கொழும்பில் இருந்து வரும் புகைவண்டியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார் சுவாமி விபுலானந்தர். அவருடன் இன்னொரு சுவாமியும் இருந்தார். அந்நாட்களில் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் தனது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக பதவியைத் துறந்து இராமகிருஷ்ண மிஷன் கல்வித்துறையைப் பொறுப்பேற்க வந்திருந்தார். கொழும்பு புகையிரதம் வந்தது. வெள்ளை வேட்டியும், சால்வையும், கையில் ஒரு துணிப்பொதியும் மறுகையில் புத்தகமுமாக ஒருவர் இறங்கி தரிப்பிடத்தில் காலாற சற்று நடக்கிறார். சுவாமி விபுலானந்தர் அவரை நோக்கி விரைந்து கொண்டே “அதோ வருகிறார் புகழ் மிக்க யோகர் சுவாமிகள்” என்று அவர் காலடியை விழுந்து வணங்கினார். அங்கே சித்தரும் வித்தகரும் ஒன்று பட்டு நின்றகாட்சி கண்டு மற்றைய சுவாமி மனம் நெகிழ்ந்து போனார். அப்புறம் அவர்களது அருள் மழை அனுராதபுரம் வரை நீண்டது.

பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் ஒரு முறை யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார். அன்றைய உயர்பதவித் தமிழர் ஒருவரின் விருந்தினராக அவர் தங்கியிருந்தார். அதிகாலையில் எழுந்த பேராசிரியர் அதிர்ச்சிக்கு ஆளானார். அவரால் பேச முடியவில்லை. குரல் வெளியே வரமுத்தது. இந்த அனுபவம் அவர் இதுவரை பெற்றிராதது. பேசுவதற்கென்றே வந்தவர் பேச முடியாமல் நின்றது பெரும் சோதனையானது. திறமைமிக்க மருத்துவர்கள் திண்டாடிப்போனார்கள். எவ்வகையிலும் போன குரல் திரும்பவில்லை. பேராசிரியர் கண்ணீர்சிந்தி அழத் தொடங்கினார். அப்போதுஅவர் ஞாபகம் சுவாமிகளப்பால் சென்றது. நண்பர்களுடன் கொழும்புத்துறை குடிலுக்கு விரைந்தார். சுவாமி திண்ணையில் உட்கார்ந்து

எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர் கண்களில் நீர் வடிய தன் முன் நிற்கும் ஞானசம்பந்தனைப் பார்த்து “என்னடா பையா! செளக்கியமா?” (இப்படித்தான் பேராசிரியரை சுவாமி அழைப்பாராம்) என்றிருக்கிறார். அடியற்ற மரம்போல அவர்முன் வீழ்ந்த பேராசிரியர் “சுவாமி!” எனக் கதறிய குரல் கேட்டது. அப்புறம் என்ன குரல் வெளிவந்து விட்ட விந்தை நடந்தது. இதுபற்றிப்பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்மந்தன் தன் வாழ்க்கைக் குறிப்பில் “என் பிறவிக் குரலை நான் எப்பொழுதோ இழந்துவிட்டேன். இன்று நான் பேசிக்கொண்டிருப்பது அந்த யாழ்ப்பாணத்து மகான் கொடுத்த குரலே. இது அவர் எனக்குப் போட்ட பிச்சை” என எழுதுகிறார்.

அவரது காலத்தில் தெல்லிப்பழை துர்க்காதேவி ஆலயம் சிறியதாக இருந்தது. ஒரு முறை சுவாமி அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “எதிர்காலத்தில் உலகத்தார் வணங்கும் ஆலயமாக வருமெடா” எனச் சொன்னார். இன்று அந்த ஆலயத்தின் தர்ம விழுதுகள் தமிழீழமெங்கும் வியாபித்து நிற்பதைக் காண முடிகின்றது. அந்த ஆலயத்தின் வளர்ச்சி - ‘அம்மா’ அவர்களின் பணி பற்றி இங்கே விபரிக்க முடியாமையால் விட்டு விடுகிறேன்.

ஒரு காலை நேரம். சுவாமி தேநீர் கடை ஒன்றின் முன் நின்று கொண்டிருக்கிறார். சற்றுத் தள்ளி நின்ற ஒருவரை நோக்கி நடந்துபோய் அவரைப்பார்த்து “நீர் உபாத்தியாயரோ!” எனக் கேட்டார் அவர் “ஆம்” என்றார். மீண்டும் சுவாமி, “நல்லது” எனச் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து போனார். அந்த நபருக்கு மனம் உறுத்தியது. அவரைத்தேடி ஆசிரமம் போனார். அப்போது சுவாமி “உனக்கான தொண்டு காத்திருக்கிறது - உன் பணத்தையே நீ நம்பியிருக்க வேண்டும்” என்றும் சொன்னார். இவருக்கு அப்போது ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆசிரிய இடமாற்றம் கொழும்புக்கு வந்தது. அப்போது சிறிய கட்டிடமாக இருந்த தமிழ்ச்சங்கத்தில் இவர் தங்க நேரிட்டது. அங்கேயே ஐக்கியமாகிப்போனார். ஒரு நாள் சுவாமிகள் காட்சிதந்து “இங்கேயே இரு, உன்னுடன் நான் இருப்பேன்”. என்றிருக்கிறார். வந்த இடர்களுக்கு மனம் சோராது தன் சொந்தப்பணத்தையே தியாகம் செய்து அச்சங்கத்தின் செயல்வடிவமாக இருந்தார் அவர். கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் தளைக்கத்தன்னை அர்ப்பணித்த அந்தப்பெருமகன் சுவாமிகளின் அடியவரான தமிழவேன் - கந்தசாமி அவர்கள்.

1935 ஆடி மாதம். முதுமையும், வறுமையும், நோயும் பீடித்த நிலையில் சுவாமிகளிடம் ஒருவர் வந்தார். பண்ணிசை பாடுவதில் ஒப்பாரும் மிக்காரும்

இல்லாதவராக ஒரு காலத்தில் துலங்கிய பண்ணிசைமணி நாகலிங்கப் பரதேசியாரே அவர். அவரை வற்புறுத்தித் தனது ஆசனத்தில் இருத்திய சுவாமிகள் தரையில் அமர்ந்துகொண்டார்கள் சிறிது நேரம் மௌனம். அதன் பின் சுவாமிகள் அவரிடம் பண்ணிசை பாடுமாறு வேண்டினார். பரதேசியார் சுற்றுத் தயங்கவே, “இடரினும் தளரினும்...” என சம்பந்தர் திருப்பதிகத்தைச் சுவாமி தொடக்கி வைத்தார். பரதேசியார் கண்களில் நீர் மல்கப் பாடத் தொடங்கினார். எட்டாம் திருப்பதிகம் பாடும்போது ஒரு மோட்டார் வண்டி படலையில் வந்து நின்றது. வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் பூசைச்சாமான்களுடன் பட்டுப்பை முடிச்சுமாக இளம் தம்பதியர் வந்தனர். சுவாமிகள் அந்தப்பையை எடுத்து முடிச்சை அவிழ்த்துக் கீழே கொட்டினார். நூறு சிங்கப்பூர் தங்க நாணயங்கள் தரையைத் தொட்டன. “இடரினும் தளரினும்... பாடிச் சம்பந்தப்பெருமான் பொற்கிழி பெற்றார். இடரினும் தளரினும் பாடிய பரதேசியார் இதோ பொற்கிழி பெறுகிறார்.” எனச் சுவாமிகள் உரக்கச் சொன்னார். கூடியிருந்தோர் மலைத்துப் போயினர். சுற்றுத் தள்ளி பணிவுடன் நின்ற அந்த சிங்கள வண்டி ஓட்டுநரை அழைத்து ஒரு தங்க நாணயத்தை வழங்கினார். மீதி 99 நாணயங்களையும் பரதேசியாரிடம் அளித்தார் சுவாமிகள். உசன் ஆச்சிரமத்தில் தங்கவும் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். அப்புறம் பரதேசியாரின் பஞ்சம் பறந்துபோயிற்று.

ஒரு ஏழுவயதுச் சிறுவன், ஒவ்வொரு நாளும் சுவாமிகளின் ஆச்சிரம வாயிலைக் கடந்துதான் அவன் பாடசாலைக்குப் போவான். அவனுக்குத் தீராத ஒரு வியாதி உண்டு. அவன் நாக்கு நுனியில் ஒரு புழு மேச்சல். சில வேளைகளில் அவன் உணவை உண்ணக்கூடச் சிரமப்படுவான். அவனது பெற்றோர் மலேசியாவில். இவன் பாட்டியுடன். பலவித மருத்துவங்கள் பயனற்றுப்போயின. ஒரு நாள் இவன் இவரது குடிலின் படலையைத் தாண்டும்போது சுவாமிகளும் வெளிப்பட்டார். அவனை அருகில் அழைத்து “வாயைத் துறவடா” என அதட்டினார். துறந்ததும் “வாய்க்குள் துப்பவா?” எனக்கேட்டார் அவன் மிரண்டுபோய் பேசாது நின்றான். “உனது வாய்க்குள் துப்பக் கூடாது. ஊதி விடுகிறேன்”. என்று சொன்னவர் மூன்று தடவை முச்சை இழுத்து ஊதிவிட்டார். அதன் பின் அந்தநோய் நீங்கிப்போனது. அனுபவித்தவர் எழுதியுள்ள தகவல் இது.

இவரது பக்தைகளில் ஒருவர் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் பஸ்ஸில் வந்து கொண்டிருந்தார். அதே பஸ்ஸில் ஒரு ஏழைப் பெண் தன் கைக்குழந்தையுடன் ஏறினார். இருக்கஇடமில்லை. இவரது பக்தையை தன் குழந்தையை வைத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டார் அப்பெண். இந்தப்

பெண்ணுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. தான் எழுந்து நின்று இடமளித்தாள். யாழ்ப்பாணம் வந்த பக்கை நேராக சிவதொண்டன் நிலையம் சென்றார். சுவாமிகளை வணங்கியவரைப்பார்த்து சுவாமி சொன்னார்; “சாதி என்னடி சாதி. சாதி எங்கே இருக்கிறது யோசி - போடி” என்று

சுவாமிகளின் அடியவர்களில் இருவர் இவரைப்பார்க்க வந்தனர். ஒருவர் தங்கையை மற்றவர் மணந்து கொண்டவர்கள். முதலாமவர் மலேசியாவில் இருந்து வந்திருந்தார். மற்றவர் வட்டுக்கோட்டை வாசி. புறப்படும்போது முதலாமவர் சொன்னார் “சுவாமி நான் நாளைக்கு மலேசியா புறப்படுகிறேன். மைத்துனர் வீட்டில் அவர் தங்கையையும் குழந்தைகளையும் விட்டுச் செல்கிறேன்” என்று. சுவாமி எழுந்து படலைவரை அவர்களுடன் நடந்து வந்தார். முதலாமவரின் தோளில் கைவைத்து, “நீ கவலைப்படாமல் போடா! உன் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் உன் மைத்துனர் பார்த்துக் கொள்வான்” என்றார். வண்டியில் பயணிக்கும்போது இருவரும் உரையாடிக் கொண்டனர். சுவாமி படலைவரை வந்து வழி அனுப்பியது பற்றி. அன்று இரவு சடுதியாக ஏற்பட்ட மார்படைப்பு மலேசியக்காரரை மரணிக்க வைத்தது. சுவாமிகள் சொன்னதன் அர்த்தம் அதன்பின்பே வெளிச்சமானது.

ஒரு குறிப்பிட்ட வீட்டினுள் சுவாமி திடீரென நுழைந்தார். 25 ரூபா பணம் கேட்டார். வீட்டுக்காரருக்கு ஆச்சரியம். சுவாமி ஒருகாலமும் இப்படிக்கேட்பது இல்லை என அவர் அறிவார். ஏதோ நடக்கப்போகிறது என்பதை உணர்ந்தார். பணத்துடன் வேகமாக நடந்து செல்லும் சுவாமிகளைத் தொடர்ந்தார். ஒரு ஒழுங்கையால் சுவாமி திரும்பினார். இவரும் போனார். ஒரு வீட்டுப் படலையின் முன் சிறுவன் ஒருவன் பாடசாலை போக மறுத்துத் தன் தாயுடன் அழுது முரண்டுபிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த இடத்தில் சுவாமி நின்றார். “இந்தாடா பையா! போய்ப் புத்தகங்களை வாங்கு! எனச் சொல்லி அவன் தாயிடம் அப்பணத்தைக் கொடுத்தார். சுவாமி தன் பாதையில் திரும்பி நடக்கலானார். பின்னால் தொடர்ந்தவர் அப்படியே உறைந்தார்.

ஒரு முறை பலர் கேட்கப்பயந்து கொண்டிருந்த கேள்வியை இளைஞன் கேட்டான். “சுவாமி! உங்களைப் பணக்காரர்களின் சுவாமி என்று சொல்லுகிறார்களே!” என்று. சுவாமி எவ்வித சலனமுமின்றிப் பதில் சொன்னார். “மகனே! பணக்காரர்கள்தான் இந்த உலகத்தில் பாவம் அதிகம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் அறிந்தும் அறியாமலும் அந்தப் பணம் அவர்களை ஆட்டி வைக்கிறது. அவர்களின் பணத்தைச் சில நல்ல

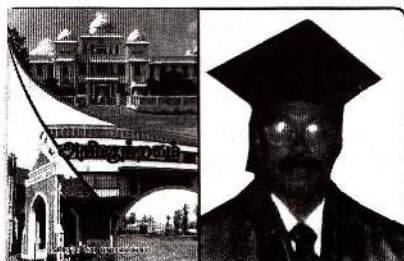
காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்துவதால் அவர்களின் பாவத்தைக் குறைக்கலாம் அல்லவா? அதுதான் என் நெருக்கம்” என்றார். அதன் பின் பணக்காரர்களின் சுவாமி எனச் சொன்னவர்கள் மௌனத்துப் போனார்கள்.

கல்வி கேள்விகளால் துலக்கப்பட்டு கூர்மையும் சீர்மையுமுடைய தாக்கப்படும் இயல்பானது அறிவுடைமை எனப்படுகிறது. அறிவுடையார் என்பவர் எதிர்காலத்து வரக்கூடியதைமுன்கூட்டியே அறிவர். அங்ஙனம் அறியமாட்டாதவர் அறிவில்லாதவர் ஆவர். அறிவிருந்தும் அது உணரப்படாவிடின் பயனின்றிப் போகும் என்கிறார் வள்ளுவர். கீழே உள்ள குறள் சிவயோக சுவாமிகளை முன்னிலைப்படுத்துகின்றது.

**“அறிவுடையா ராவ தறிவா ரறிவிலா
அ.தறி கல்லா தவர்”**

(அறிவுடைமை - குறள் 427)

வரவு



நூல் : ‘ அறிவுற்றகம் ’
(நூலகங்கள் பற்றியது)
ஆசிரியர் : கலாநிதி வே. யுகபாலசிங்கம்
வெளியீடு : மெய்யியல் கல்வி அகம்
46/2 கொழும்புத்துறை வீதி
சுனர்க்குளம், யாழ்ப்பாணம்
முதற்பதிப்பு : ஆவணி 2010
விலை : ரூ.250/=

வெளியீட்டு விழா : 22.04.2010 அன்று யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மண்டபத்தில்
யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர் நோயல் ஏ.விமலேந்திரன்
தலைமையில் நடைபெற்றது

மட்டக்களப்பு இலக்கிய வளர்ச்சியில் 'உதயம்' பிரசுர நிறுவனத்தின் பங்களிப்பு

- அன்புமணி

ஒரு பிரதேசத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருப்பதாகப் பின்வரும் மூன்று விடயங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

- (1) வெளியீட்டகம் இல்லாமை
- (2) வெளிவரும் நூல்களுக்கு விநியோக வலைப்பின்னல் இல்லாமை.
- (3) தனிப்பட்டோர் வெளியிடும் நூல்களைப் பணம்கொடுத்து வாங்குவோர் இல்லாமை.

இதே நிலைதான் மட்டக்களப்பில் இருந்தது. மிக நீண்ட காலத்தின் பின் இப்பிரச்சனையில் தலையிடுவதற்கு ஒருவர் முன் வந்தார். அவர்தான் எஸ்.சிவதாசன். 'வாடைக்காற்று' திரைப்படத் தயாரிப்பாளர். அவர் கொழும்பிலிருந்து மட்டக்களப்புக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்தவர். அப்போது நொடிந்த நிலையிலிருந்த புனித செபஸ்த்தியார் அச்சகத்தை விலைக்கு வாங்கி அவர் மனைவி உஷா சிவதாசன் பேரில் 'உதயம்' பிரசுரம் என்னும் நூல் வெளியீட்டு நிறுவனத்தை ஆரம்பித்தார். இந்த வெளியீட்டகம் ஆரம்பமானதே ஒரு சுவாரஸ்யமான நிகழ்வாகும்.

15.08.1987 ல் மட்டக்களப்பு பொது நூலகத்தில் கவிஞர் செ.குணரத்தினத்தின் 'நெஞ்சில் ஒரு மலர்' கவிதைத்தொகுதி வெளியீடு இடம்பெற்றது. அந்நூல் முதாரில் அமரர்.வ.அ.இராசரெத்தினத்தால் அச்சிடப்பெற்றது.

அவ்வெளியீட்டு விழாவில் பேசியவர்கள் மட்டக்களப்பில் ஒரு நூல் வெளியீட்டகம் இல்லாமை பற்றியும் தனிப்பட்ட முறையில் நூல்களை வெளியிடுவதில் உள்ள சிரமங்களைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறினார்கள்.

சிவதாசனும் இப் பேச்சுக்களைக் கேட்டார். அது பற்றிச் சிந்தித்தார். ஒரு நூல் வெளியீட்டகம் ஆரம்பிப்பது பற்றித் திட்டமிட்டார். தான் வாங்கியுள்ள அச்சகத்தில் ஒரு நூல் வெளியீட்டகம் ஆரம்பிப்பது பற்றித் தீர்மானித்தார்.

அதற்கு ‘உதயம்’ பிரசுரம் என்னும் பெயரையும் முடிவு செய்தார்.

‘உதயம்’ பிரசுர நிறுவனத்தின் உதயம்

15.01.1988 இல் ‘உதயம்’ பிரசுரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. எழுத்தாளர் கனிடமிருந்து எழுத்துப் பிரதிகளைப் பெற்றுப் பரிசீலனை செய்து ஒரு வருடத்துக்கு குறைந்தபட்சம் 3 நூல்களை வெளியிடுவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. சிவதாசனின் மனைவியார் உஷா சிவதாசன் நல்ல இலக்கியப்பிரக்கை உள்ளவர். அவரே பிரசுரத்திற்கான நூல்களைத் தெரிவு செய்து கொடுத்தார்.

எழுத்தாளர்களுக்கு எவ்வித செலவுமில்லாமல் உதயம் பிரசுரம் தனது பொறுப்பில் நூல்களை வெளியிட்டு விநியோகித்தது. எழுத்தாளருக்குப் பத்துப் பிரதிகள் கொடுக்கப்பட்டன. மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்களுக்கு இது ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது.

நூல்களை விநியோகிப்பதற்காக அவர் ஒரு வாசகர் வட்டத்தையும் உருவாக்கினார். அதன் விபரங்கள் வாசகர்களைக் கவர்வதாக அமைந்திருந்தன.

அவ்விபரம் வருமாறு:

வாசகர் வட்டத்தில் ரூ.100/= செலுத்தி உறுப்பினர்களாகச் சேர்பவர்களுக்கு முதல் 5 வருடங்களுக்கு உதயம் வெளியீடுகள் யாவும் இலவசமாக வழங்கப்படும். 5 வருட முடிவில் மேற்படி ரூ 100/= திரும்பிக் கொடுக்கப்படும். ஆனால் தொடர்ந்தும் உதயம் வெளியீடுகள் இலவசமாக வழங்கப்படும்.

இந்த நிபந்தனை வாசகர்களை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. பலரும் மனம் உவந்து வாசகர் வட்ட உறுப்பினர் ஆனார்கள். முதல் இரண்டு வருடங்களிலேயே கொடுத்த 100 /- ரூபாவுக்கான நூல்கள் கிடைத்துவிடும். அப்புறம் என்ன? உறுப்பினர் ஆனோர் எண்ணிக்கை வருமாறு.

- | | | |
|-------------------|-------------------|---|
| i) 1988/89 - 25 | ii) 1989/90 - 150 | iii) 1990/91 - 175 |
| iv) 1991/92 - 150 | v) 1992/93 - 650 | இதன்படி 31.3.1993 வரை மொத்தம் 650 வாசகர் வட்ட உறுப்பினர் சேர்ந்து விட்டனர். |

உதயம் வெளியிட்ட நூல்களின் விபரம்வருமாறு:-

- 1) 'தெய்வதரிசனம்' (நாவல்)- செ.குணரெத்தினம் (தை1988) 750 பிரதிகள்
- 2) 'மஞ்சு நீ மழைமுகில் அல்ல'- திமிலைத்துமிலன்(வைகாசி 1988)
100 பிரதிகள்
- 3) 'சந்தன ரோஜாக்கள்' (நாவல்)- ரவிப்பிரியா (மார்ச்சு 1988) 800 பிரதிகள்
- 4) 'ஒரு தந்தையின் கதை' (நாவல்) -அன்புமணி (வைகாசி 1989)
800 பிரதிகள்
- 5) 'உள்ளத்தின் உள்ளே' (நாவல்)- ந.பாலேஸ்வரி(சித்திரை 1990)
1000 பிரதிகள்
- 6) 'புதிய பாதை' (குறுநாவல்)- சுமதி அற்புதராசா (ஐப்பசி 1990) 1000 பிரதிகள்
- 7) 'பாதை மாறுகிறது'/'பெண் குஞ்சுகள்'- திமிலை மகாலிங்கம்(ஜூலை1991)
1000 பிரதிகள்
- 8) 'நான் நீதியின் பக்கம்'- அருள் சுப்பிரமணியம் (நவம்பர் 1991)
1000 பிரதிகள்
- 9) 'பாதை மாறிய பயணங்கள்'- (மண்டுர் அசோகா ஆகஸ்ட் 1992)
1000 பிரதிகள்
- 10) 'இலக்கியச்சிமிழ்'- அகளங்கன் கட்டுரை மாசி 1993 - 1000 பிரதிகள்
- 11) 'ஒரு வெண் மணற்கிராமம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது'-
வ.அ. இராசரெத்தினம் மார்ச் 1993 1000 பிரதிகள்

ஒவ்வொரு நூலுக்கும் வெளியீட்டு வைபவம் நடாத்தப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் நாவல்கள் மட்டுமே வெளியிடப்பட்டன. காலக்கிரமத்தில் சிறுகதைத் தொகுதி, கட்டுரைத் தொகுதி, கவிதைத் தொகுதி முதலியவற்றை வெளியிடத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இதன்படி 1988 முதல் 1993 முடியவுள்ள 6 வருடங்களில் 11 நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. மட்டக்களப்பு மட்டுமில்லாது திருகோணமலை வவுனியா ஆக்கங்களும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இக்கால கட்டத்தில் உதயம் பிரசுரம் பின்வரும் இலவச வெளியீடுகளையும் வெளியிட்டுள்ளது. அவை

- 1) திருமுறைப் பாடல்கள் (600 பிரதி)

2) சிவசிவசிவ	(500 பிரதிகள்)
3) மாமாங்கேஸ்வரர் கீர்த்தனைகள்	(750 பிரதிகள்)
4) பிள்ளையார் கதை	(1500 பிரதிகள்)
5) மாமாங்கேஸ்வரர் மகத்துவம்	(1000 பிரதிகள்)
6) கந்சஷ்டி கவசம்	(4000 பிரதிகள்)
7) விநாயகர் அகவல்	(1000 பிரதிகள்)
8) மரணச் சடங்குப் பாடல்கள்	(600 பிரதிகள்)
9) திருவெம்பாவை	(5000 பிரதிகள்)
10) மகா சிவராத்திரி	(500 பிரதிகள்)
11) நித்திய கருமவிதி	(500 பிரதிகள்)
12) நவராத்திரி	(500 பிரதிகள்)

தனிப்பட்டோர் வெளியிட்ட நூல்கள்:-

உதயம் பிரசுரத்தின் செல்வாக்கு காரணமாக தனிப்பட்டோர் பலர் தமது நூல்களை இங்கு வெளியிட்டனர். அவற்றின் விபரம் வருமாறு.

- 1) 'எட்டாவது நரகம்' (கவிதை) சோலைக்கிளி - 01.03.1988 (யாழ் இலக்கிய வட்டம் முதற்பரிசு , வ.கி.மா. சாகித்திய மண்டல பரிசு)
- 2) 'சந்ததிச் சுவடுகள்' (நாடகங்கள்) - சு.ஸ்ரீஸ்கந்தராசா - ஜூலை 1988
- 3) 'பயணம் தொடர்கிறது' (நாவல்) - நாவண்ணன் - நவம்பர் 1988
- 4) 'ஒரு வானவில் ரோஜாவாகிறது' (நாவல்) ரவிப்பிரியா-பெப்ரவரி 1989
- 5) 'பராசக்தி பாமாலை' (செய்யுள்) - மு.கணபதிப்பிள்ளை - மார்ச் 1989
- 6) 'விபுலானந்தர் வாழ்கிறார்'(செய்யுள்)-ஆரையூர் இளவல்-செப்டெம்பர் 1991
- 7) 'நிர்வாணம்' (சிறுகதை) உடுவை தில்லை நடராசா - ஒக்டோபர் 1991
- 8) 'மஞ்சு நீ' (நாவல்) திமிலைத்துமில்ன் - நவம்பர் 1991
- 9) 'புள்ளிப் புள்ளிமானே' (சிறுவர்) திமிலை மகாலிங்கம் - டிசம்பர் 1991
- 10) 'அன்றில் பறவைகள்' (நாடகம்) அகளங்கன் - மார்ச் 1992
- 11) 'முத்தொள்ளாயிரம்' (நாடகம்) திமிலைத்துமில்ன் - நவம்பர் 1992
- 12) 'சிறுவருக்கு விபுலானந்தர்'(சிறுவர்) திமிலைமகாலிங்கம் - டிசம்பர் 1992
- 13) 'இலக்கியச்சிமிழ்' (கட்டுரை) அகளங்கன் - டிசம்பர் 1992
- 14) 'வினை தீர்க்கும் விநாயகர்' - க.வேலாயுதம் - டிசம்பர் 1992

உதயம் பிரசுரம் வெளியிட்ட நூல்களுக்கு வெளியீட்டு வைபவம் நடாத்தியமை பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டோம். அவ்வாறே தனியார் வெளியிட்ட நூல்களுக்கும் பின்வருமாறு வெளியீட்டு வைபவங்கள் நடாத்தப்பட்டன.

- 1) 'நிர்வாணம்' (சிறுகதை) உடுவை தில்லை நடராசா மட்டக்களப்பு சாள்ஸ் மண்டபம் - 02.12.1991
- 2) 'விபுலானந்தர் நூற்றாண்டுப் பாமாலை' - பழகாமம் - ஞானமணியம் மட்டக்களப்பு சாள்ஸ் மண்டபம் - 10.04.1993

நூல்கள் அன்பளிப்பு:-

மட்டக்களப்பு நூல்களை வெளியிடுவதுடன் நின்றுவிடாது மட்டக்களப்பில் உள்ள பாடசாலைகள், பிரதேச சபை நூலகங்களுக்கு அன்பளிப்பாகவும் நூல்களை வழங்கினார்.

அந்த வகையில் உதயம் பிரசுரத்தின் 5 ஆண்டு நிறைவை முன்னிட்டு மேற்கண்டவாறு 65 நிறுவனங்களுக்கு உதயம் வெளியீட்டு நூல்களை அன்பளிப்புச் செய்துள்ளது. (மொத்தப் பெறுமதி ரூபா 30,000)

மட்டக்களப்பு ஓவியர்கள் அறிமுகம்:-

உதயம் வெளியிட்ட / பிரசுரித்த நூல்களுக்கு அட்டைப் படங்களை மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த இரு ஓவியர்கள் வரைந்துள்ளனர். அவர்கள்

- (1) ஓவியர் பவான் (சரவணபவன்)
- (2) டொக்டர். எஸ்.வேலாயுதபிள்ளை

இவர்களுள் ஓவியர் பவானின் ஓவியங்கள் தமிழகத்து ஓவியங்கள் போல் இயல்பாக அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு.சிவதாசனின் மறைவுடன் உதய பிரசுரம் நூல் வெளியீட்டு நிறுவனம் படுத்துவிட்டது.

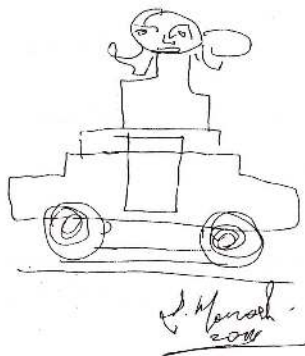
அதைப்போன்று இன்னொரு நிறுவனம் தோன்றி எங்கள் நூல்களை வெளியிடும் காலம் வராதா என மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் ஆதங்கப்படுகின்றனர்.

(ஆதாரம்:- உதயம் ஐந்தாண்டுத் தொகுப்பறிக்கை)

மீண்டும் ஒரு காதல் கதை

06

- திருக்கோவில்
யோகா.யோகேந்திரன்



வீட்டருகில் வந்ததும் காரை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே சென்றாள் ராதா. அவளையறியாமலேயே அவளிடம் ஒரு பதட்டம் காணப்பட்டது.

ஐயலத் கட்டிலில் உட்கார்ந்து குழந்தையின் தலையை வருடிக் கொண்டிருந்தான் , குழந்தை சோர்வுடன் அருகில் படுத்திருந்தது.

ஹாலுக்குள் அவள் வந்ததைக் கண்டு “வாங்க டாக்டர்” என்றவாறு எழுந்தான்.

“நீங்க உட்காருங்க. இப்ப குழந்தைக்கு எப்பிடி இருக்கு?”

“இப்பகூட காச்சல் காஞ்சுகிட்டுத்தான் இருக்கு”

ராதா குழந்தையின் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தாள். காய்ச்சல் கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது.

“நேத்து நீங்க வந்துக் கிட்டு போனீங்க இல்லியா? அது தொட்டு ஒரே கத்திகிட்டு இருந்தா. அப்புறம் தூங்கிப்போனா. ராப் பத்து மணி வாக்கில சரியான காய்ச்சல் அடிச்சிது. விடிய விடிய பெனாத்திக் கிட்டு இருந்தா.”

பேச்சுக் குரல் கேட்கவே கண்களை இலேசாகத் திறந்த குழந்தை ராதாவைப் பார்த்ததும் “அம்மி” என்றபடி எழுந்து உட்கார்ந்தது.

“அம்மி” மட்ட மல்லி பபா எப்பா. அம்மி ஓயா தெய்யோ லங்க யன்ட் எப்பா அம்மி” (அம்மா எனக்கு தம்பிப் பாப்பா வேண்டாம். அம்மா நீங்க சாமியிடம் போக வேண்டாம் அம்மா)

குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்ட ராதாவுக்கு கண்கள் கலங்கின. ஐயலத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவனாக உள்ளே சென்றான்.

ராதா எதுவும் பேசாமல் இருக்கவே “அய் அம்மி மாவ தாலா யன்னெ? ஓயா மாத்தெக்க ஆதறந்த” (ஏன்மா என்னை விட்டுப் போறீங்க? என்மீது உங்களுக்கு அன்பு இல்லையா)

அய் பபா எஹெம கியன்னே? அம்மி ஓயாதெக்க ஆதறய்..? ஹரிம ஆதறய் (ஏன் பபா அப்படிச் சொல்றீங்க? அம்மா உங்கள் மேல் அன்பு தானே?... மிக அன்பு)

அவள் கூறியதைக் கேட்டு புன் சிரிப்புடன் தலையை அசைத்துவிட்டு ஆயாசத்துடன் கண்களை மூடிக் கொண்டது குழந்தை. அம்மா அருகில் இருக்கிறாள் என்ற நம்பிக்கை போலும்.

அப்போது பதினெட்டு வயது மதிக்கத் தக்க ஒரு பெண் தேநீர் கொண்டு வந்து அவளருகில் வைத்து விட்டு “குடிங்க” என்றாள் சிரித்த முகத்துடன்.

ஐயலத்தின் தங்கைதானே இவள் என நினைத்தவளாக “ஓ...! உங்களுக்கும் தமிழ் தெரியுமா” என்று கேட்டாள்.

அந்தப் பெண் பதிலேதும் சொல்லாமல் வாயைப் பொத்திச் சிரித்தபடி உள்ளே ஓடினாள்.

அப்போது வெளியில் வந்த ஐயலத் “அவ தான் நம்ம தங்கச்சி பேரு நேத்ரா புஸ்பாஞ்சலி. நாம நேத்ரா சொல்லி கூப்பிடுறது. அதுக்கு தெமள கொஞ்சம் கூட தெரியுது இல்லே. நாம தான் குடிங்க சொல்லி ரீ குடுக்கச் சொன்னது”.

அந்தப் பெண் ஏன் அப்படி சிரித்துக் கொண்டு ஓடினாள் எனப் புரிந்து கொண்டதும் ராதாவுக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

“ஏன் மிஸ்டர் ஐயலத். நான் உங்களிட்ட ஒரு விசயம் கேக்கலாமா ?

“கேளுங்க மேடம். என்ன வாச்சம் கேளுங்க”

“கேட்டா தப்பா எடுத்துக்க மாட்டீங்களே?”

“சேச்சே தப்பா ஒண்ணுமே நெனச்சுக்க மாட்டன். கேளுங்க கேக்க நெனச்சத கேளுங்க”

“ஐயலத் நீங்க ஏன் இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கூடாது?”

“அது நமக்கு இஸ்டம் கெடயாது மேடம்”.

“அப்பிடிச் சொல்லாதீங்க. இதில உங்க இஸ்டத்தை விட இந்தக் குழந்தையின் ஏக்கம் பெரிசாக உங்களுக்குத் தெரியலையா?”

“நீங்க சொல்றது சரி மேடம். ஆனா நமக்கு அது பத்தி நெனச்சி பாக்க முடியலியே”

“ஏன் அப்பிடி”

“கொளந்தைய நெனச்சி நான் ஒரு கலியாணம் கட்ட அவ எங் கொளந்தைய கொடும் செஞ்சா நாம என்ன பண்றது.”

சிறு பையன் மாதிரி அவன் கூறிய விலும் அவளுக்கு நகைப்பாக இருந்தது. கூடவே இவன் இப்பிடி விபரமில்லாதவனாக இருக்கின்றானே என்று சிறு எரிச்சலும் வந்தது. இவனை எப்படியாவது மறுமணத்தின் பால் திசை திருப்பியே ஆக வேண்டும். இவன் மறுமணம் செய்யாவிட்டால் இந்தக் குழந்தை படுகின்ற ஏக்கம் தன்னையும் பாதிக்கும் என்பதால் அவனைத் திருமணத்திற்கு வற்புறுத்த வேண்டியது அவசியம் என நினைத்தவனாக “நீங்க நினைக்கிற மாதிரி எல்லாப் பெண்களுமே அப்பிடி இருக்க மாட்டாங்க. நீங்க நல்லா விசாரிச்சு பேசிப் பழகி ஒரு நல்ல பெண்ணாப் பார்த்து கல்யாணம் செய்ங்க.”

“மேடம் ஒங்களுக்குத் தெரியுது இல்லே நம்ம எப்பிடி சீவிச்சோம் என்கிறது. என்னோட சித்ரா மேல நாம உசிர வெச்சிருந்ததுபத்தி. அவரு நம்ம மனசில அப்பிடியே இருக்கிறது. அவரு இருக்கிற மனசுல எப்பிடி மேடம் மத்தப் பொண்ணு இருக்க ஏலும்?”

ஐயலத் தன் மனைவிமேல் வைத்திருந்த அன்பும் பிரியமும் அவளுக்குப்

புரிந்தது. குழந்தை மேலுள்ள அக்கறையும் பாசமும் புரிந்தது. அதேசமயம் தாயின் ஏக்கம் குழந்தையின் மனசை வெகுவாகப் பாதிக்கும் என்பதை அவன் பெரிதாக உணரவில்லை என்பது அவளுக்குக் கவலை தருவதாக இருந்தது. அவனது பேச்சை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அவனை மேலும் வற்புறுத்தும் நோக்கில் “சரி.. சரி எனக்கு எல்லாமே விளங்குது மிஸ்டர் ஜயலத் . ஆனாலும் வெகு சீக்கிரம் பழக்களை மறந்து குழந்தைக்காக ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வாங்க. அதுதான் இப்ப என்னால சொல்ல முடியும்.”

“மேடம் கலியாணம் கட்டிக்கச் சொல்லி எல்லாப்பேரும் கரைச்சல் பண்ணினதால்தான் நாம் இஞ்ச எடமாத்தம் எடுத்துக்கிட்டு வந்தது.”

“அப்பிடியா..? அப்போ எல்லாப் பேருக்கும் நீங்க கலியாணம் கட்ட வேணும் என்கிறது புரியுது. நீங்கதான் புரிஞ்சு கொள்ளமாட்டேன் என இருக்கீங்க. குழந்தையை அன்பாகக் கவனிக்க ஒரு அம்மா கட்டாயம் வேணும். நல்ல பெண்ணாத் தேடிக் கண்டு பிடிச்ச கல்யாணம் கட்டுங்க. அல்லது இந்த குட்டித் தேவதையை உங்களால் காப்பாற்ற முடியாமற் போகலாம்.”

“ஐயோ! மேடம் அப்பிடிச் சொல்லாதீங்க. எங் கொளந்தைக்கு எதினா சரி நடந்தா நானு உசிரோட இருக்க மாட்டன். எனக்கு எந் கொளந்ததான் முக்கியம்.”

“நெருப்பு என்று சொன்னா வாய் வெந்து விடாது மிஸ்டர் ஜயலத். குழந்தையின் உயிருக்கு ஒன்றும் ஆகி விடாது. ஆனா அதன் மனசில் உள்ள ஏக்கமும் தவிப்பும் அதனோட மனசை மிகவும் பாதிக்கும்.”

“ஐயோ மேடம் அப்படினா நாம என்னதான் பண்ணட்டும்” தன் தலையை இரு கைகளாலும் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு கண்களை மூடினான் ஜயலத்.

“முதல்ல இப்பிடி மேடம் மேடம் என்கிற பேச்சை விடுங்க. ஒரு பிரெண்டாக என்னை நினைச்சு பேரைச் சொல்லுங்க. நான் சொன்ன விசயத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிச்ச ஒரு முடிவை எடுங்க. எனக்கு நேரமாகுது. நான் போறன்.”

“சரி மிஸ் ராதா நீங்க நம்ம கொளந்தமேல இத்தன அக்கறையோட நம்ம

கலியாணம் பத்தி சொல்றது. அதுக்கு நாம கொஞ்சம் யோசித்துப் பாக்கிறது.”

“அப்பாடா .. இப்பவாவது யோசிக்கலாம் என முடிவெடுத்தீங்களே. மிச்சம் சந்தோசம் யோசிக்கிறதோட நிறுத்தாம செய்தும் காட்டுங்க?”

“மிஸ் ராதா ஒரு விசயம் உங்ககிட்ட சொல்லணும். வந்து.. நீங்க நம்மள தப்பா எடுத்துப்பீங்களோ என்னமோ தெரியல. ஆனாக்கூட அத சொல்லத்தான் வேணும் நீங்க நம்ம சித்ரா போல இருக்கீங்க அதனால....”

“ம் சொல்லுங்க அதனால?”

“இஞ்ச வராம இருந்தீங்கன்னா மிச்சம் நல்லாருக்கும் இல்லியா?”

சாட்டையால் அடிபட்ட உணர்வோடு நிமிர்ந்தாள் ராதா. அவன் கூறிய வார்த்தைகள் அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்காதவை. அந்தக் குழந்தைக் காகவும் அவனுக்காகவும் இரக்கம் கொண்டுதான் இவ்வளவு தூரம் யோசிப்பதென்ன? கவலைப்படுவதென்ன? அவ்விருவரினதும் எதிர்காலம் குனியமாகி விடக் கூடாதென்கின்ற அக்கறையில் அவனது மறுமணம் பற்றி இவனிடம் வாதித்ததென்ன? இவன் பேசுகின்ற பேச்சென்ன? என எரிச்சலுற்றாள்.

மறுகணம் அவனது கோரிக்கையில் பொதிந்திருந்த நியாயம் அவளுக்குப் புரிந்தது.

மிறுடு விழுங்கியவளாக “எனக்கு உங்க நிலைமை புரியிது மிஸ்டர் ஜயலத். உங்கள் மகள் கடற்கரையில் அம்மா எனக் கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்ததும் உங்க மனைவியைப்போல எனது தோற்றம் இருந்ததாலும் நானும் கொஞ்சம் குழம்பிப்போனன். என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க. இனி நான் உங்களையோ உங்க குழந்தையையோ பார்க்க வரமாட்டன் சரி தானே...?”

ஜயலத் எதுவும் பேசாமல் நின்றான். குழந்தையைப் பார்த்தாள் ராதா. அது அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். காய்ச்சல் இலேசாகி விட்டிருந்தது. நிழலை நிஜமென்று நம்பிய நிம்மதி குழந்தைக்கு.

“மிஸ்டர் ஜயலத். பிள்ளைக்குக் காய்ச்சல் விட்டிருக்கு. திரும்பவும் காய்ச்சல் வந்தால் என்னிடம் கொண்டு வர விரும்பினால் கொண்டு வாங்க அல்லது வேற இடத்தில் கொண்டு காட்டுங்க. நீங்க கல்யாணம் செய்யிறது தான் பிரச்சினை தீர ஒரே வழி. இறந்து போன உங்க மனைவியின் ஆத்மாவும் அதைத்தான் விரும்பும். நீங்க ஒரு எழுத்தாளர். உங்களுக்கு நான் இதெல்லாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. சரி நான் போய் வாறன்” வெளியேறினாள் ராதா.

அவளைப் பின் தொடர்ந்த ஜயலத் தயங்கியபடி “மிஸ் ராதா உங்ககிட்ட இஞ்ச வரவேணாம் சொன்னதால நம்மள மன்னிச்சிருங்க. டக்குனு நெனச்சத சொல்றது நம்ம கெட்ட கொணம். அப்புறமா துக்கம் வர்ருது.”

“பரவாயில்லை. நீங்க அப்பிடிச் சொன்னதும் கவலையாகத்தான் இருந்தது. ஆனா நீங்க சொன்னது சரிதான். நான் உங்க மனைவிபோல இருப்பது குழந்தையைக் குழப்புவது மட்டுமில்லாம வேற பிரச்சினைகளையும் ஏற்படுத்தக்கூடும் என நீங்க நினைக்கிறதில் தப்பே இல்ல. நீங்க அதைப்பற்றி ஒன்றும் யோசிக்க வேணாம். நான் வாரன்” கூறிக் கொண்டே புறப்பட்டுச் சென்றாள் ராதா.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்கள் ராதா அவ்விருவரையும் சந்திக்கவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வாள். எத்தனையோ வேலைகளுக்கு மத்தியிலும் அவளது நினைவுப் பாதையில் அவ்விருவரும் குறுக்கிட்டுச் செல்வதும் அவர்கள் இப்போ என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்களோ என அவள் யோசிப்பதும் வழக்கமாக இருந்தது. அவர்களைப் போய்ப்பார்க்க மனசு அவாவுற்ற போதும் அது தவறென மனசைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வாள்.

அவ்விருவர் மட்டுமல்லாது ஜயலத்தின் தங்கை நேத்ராஞ்சலி கூட அவள் மனக் கண்ணில் தோன்றி மறைவாள். தமிழ் தெரியுமா எனத் தான் கேட்டபோது சிறு குழந்தைபோல வாயை மூடிச் சிரித்துக் கொண்டு அவள் உள்ளே ஓடியதை நினைக்கும் போது ராதாவுக்கும் சிரிப்பு வரும். இப்படியாக அடிக்கடி அவர்களை நினைவிலிருந்து அகற்ற முடியாத நிலையில் இரு மாதங்களைக் கடத்தி விட்டாள் ராதா.

இரண்டு மாதங்களின் பின்பு ஒரு நாள்.....!

(கதை தொடரும்.....)

தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் - (தகவம்)

2010 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறுகதை மதிப்பீட்டு முடிவுகள்

முதலாம் காலாண்டு	எழுத்தாளர்	சிறுகதை	பத்திரிகை/சஞ்சிகை
முதலாமிடம்	கெகிறாவை ஸஹானா	அங்கும் இங்கும்	மல்லிகை
இரண்டாமிடம்	வழங்கப்படவில்லை	-	-
மூன்றாமிடம்	சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்	வாழ்க்கையின் ரணாங்கள்	மல்லிகை
சிறப்புப் பாராட்டு	கே.ஆர்.டேவிட்	பாணர் போறணை	ஜீவநதி

இரண்டாம் காலாண்டு			
முதலாமிடம்	மருதம் கேதீஸ்	ஒளவைதரு முகிலி	கலைமுகம்
இரண்டாமிடம்	திமயூரன்	வாசமில்லா மலர்கள்	சுடர் ஒளி
மூன்றாமிடம்	வழங்கப்படவில்லை	-	-
சிறப்புப் பாராட்டு	க.சட்டநாதன்	சடங்கு	கலைமுகம்
சிறப்புப் பாராட்டு	பவானி சிவகுமாரன்	நிழல் கொஞ்சம் தா	ஜீவநதி

மூன்றாம் காலாண்டு			
முதலாமிடம்	சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்	உண்மை வலி	மல்லிகை
இரண்டாமிடம்	கனுவாஞ்சிக்குடி யோகன்	பயணம் எங்கே	வீரகேசரி
மூன்றாமிடம்	கிறிஸ்டி முருகுப்பிள்ளை	உண்மையின் ஒளி	தொண்டன்
சிறப்புப் பாராட்டு	பவானி சிவகுமாரன்	மீண்டும் புதிதாயிப் பிறப்போம்.	வீரகேசரி

நான்காம் காலாண்டு			
முதலாமிடம்	வழங்கப்படவில்லை	-	-
இரண்டாமிடம்	எம்.எஸ்.அமான்னூல்லா	தாய்மை	ஜீவநதி
மூன்றாமிடம்	ராணி சீதரன்	இன்று மட்டும்	மல்லிகை

■ பரிசளிப்பு விழா 2011, செப்டம்பர் 04 ஞாயிற்றுக்கிழமை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் தகவம் தலைவர் திரு. மாத்தளை கார்த்திகேசு தலைமையில் நடைபெறும்.

விசுவாமித்திர பக்கம்

முன்னு

கடந்த ஜூன், ஜூலை மாத 'செங்கதிர்'களில் இரண்டாம் விசுவாமித்திரனைக் காணவில்லை என்று கேட்டு வாசகர்கள் ஆசிரியரைத் துளைத்தெடுத்துவிட்ட செய்தி விசுவாமித்திரனுக்குக் கசிந்து வந்தது. அவசர அவசரமாக 'மனதில் உறுதி வேண்டும்' என்ற அ.விஸ்ணுவர்த்தியின் சிறுகதைத் தொகுதிக்கான விமர்சனத்தை ஒரு துண்டில் எழுதி அனுப்பி வைத்தேன்.

விமர்சனம் என்பது யாகம் போன்றது. பேதம் கடந்த நிலையில் வித்துவத் தவம் இயற்றி மனதில் ஒரு புனிதப் பணி என உன்னி விதைப்புக்கும் அறுவடைக்கும் இடையிலான சமன்பாட்டைச் சீர்செய்தலே விமர்சனம் ஆகும். சில விமர்சகர்கள் ஆற்றலிலக்கியத்துக்குத் துரோகம் செய்கின்றனர். என்பதும் என் துணிபு. இவர்களிலிருந்து வேறுபட்டவன்தான் அடியேன். இன்னுஞ் சொல்லப்போனால் விமர்சனம் என்ற பெயரில் வித்துவத்தைக் காட்டமுனையும் வித்தை தெரியாதவன் இந்த இரண்டாம் விசுவாமித்திரன். அறிமுகம் இல்லையென்பதற்காக நல்லதையும் துடக்கு மனப்பான்மையோடு பார்த்தல் என்பாற்பட்டதல்ல. 'அறிந்தோர்க்கு வைர தரிசனம், அறியாதோர்க்கு ரவை தரிசனம்' என்பதும் என் பணி அல்ல. அவ்வாறு பார்த்தல் வாசகனின் இறைமையை மீறும் செயல் என்பது விசுவாமித்திர விதி

சில சஞ்சிகைகள் இலக்கியத்தை வளர்ப்பதாகத் தலையிலே முண்டாசு கட்டிக் கொண்டு கோசம் போடுகின்றன. "நேற்று முளைச்ச 'கதிர்' நல்ல விளைச்சல் தரும்போல கிடக்குதெண்டு" கடல் கடந்த திக்கிலிருந்து செய்திகள் வருகின்றன. உண்மையைச் சொல்லப்போனால் நல்ல சிறுகதைகளையோ கதைகளில் சோதனை முயற்சிகளையோ பெரும்பாலான சஞ்சிகைகளில் காணக் கிடைப்பதில்லை என்பதுதான் மித்திரனுக்குத் தூக்கம் வராத சங்கதி. இதனைச் செங்கதிரோனின் காதிலே எட்ட வைத்தபோது அவர் செங்கதிரில் வந்த சிறுகதைகளின் பட்டியலைத் தூக்கிப் போட்டாலும் போட்டார். நல்ல சிறுகதைகள் வேறு. சோதனை முயற்சி வேறு என்று சொல்லி விசுவாமித்திரன் விவாதத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

நோக்கல்



நூல்
ஆக்கியோள்
வகுதி

- 'மனதில் உறுதி வேண்டும்'
- அ.விஸ்னுவர்த்தினி.
- சிறுகதைத் தொகுதி.



(01)

சிறுகதை என்பது அளவில் சிறிய கதை அல்ல. நவீன சிறுகதையின் சிற்பி எனக் கூறப்படும் புதுமைப்பித்தன் 'பொன்னகரம்' என்ற சிறுகதையை இரண்டு பக்கங்களிலும் 'துன்பக்கேணி' என்பதை முப்பத்திரெண்டு பக்கங்களிலும் எழுதினார். சிறுகதையில் எழுத்துக்களின் ஆளுகையை விட உணர்வுகளின் வாழுகைதான் முன்னிலை. தனக்கென இருக்கும் ஒரு சமூகத்தளத்தில் பல்வேறு மனித நடத்தைக் கோலங்கள் இருக்கும். அது பற்றியதான உணர்வுகளை எழுத்துத் தொழில் நுட்பத்தினூடாக மேலெழுந்து சேதியொன்றினைச் சொல்லுதல் நல்ல சிறுகதையின் பண்பு ஆகும். இந்தத் தேற்றத்தினை நிறுவ முனையும் கதைகளே இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு எனலாம்.

(02)

'மனதில் உறுதி வேண்டும்' என்ற இத்தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ள அ.விஸ்னுவர்த்தினி இருபது வயதே நிரம்பிய யாழ் பல்கலைக்கழக கலைப்பீட மாணவி. 'ஜீவநதி' வெளியீடான இத் தொகுப்பில் பத்து சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பிரபல இலக்கியச் சஞ்சிகைகளான செங்கதிர், ஞானம், மல்லிகை, ஜீவநதி, படிசுள், கதிரவன், யாழ்.தினக்குரல் ஆகிய சஞ்சிகைகளில் இக்கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. கிழக்கில் இருந்து வெளிவரும் 'செங்கதிர்' 'உன்னை நம்பித்தானே' என்ற தனது சிறுகதையைப் பிரசுரித்ததன் மூலம் அவரை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகம் செய்ததாக விஸ்னுவர்த்தினியின் ஒப்புதல் வாக்குமூலமும் நூலிற் கிடந்தது.

சிறுகதையுலகிற் பிரவேசம் செய்து இரண்டேயிரண்டு வருடங்களுக்குள் பிரபல சஞ்சிகைகளில் கதைகள் பிரசுரமானதும் தொகுதியொன்றை

வெளிக் கொணர்ந்ததும் வாழ்வியல் துன்பங்களின் குறியீடான வறுமை, துன்பம், என்பவற்றுடன் தியாகம், சாதியம், புரிதலின்மை ஆகிய வற்றினூடாக கதைத் தரிசிப்புகளுக்கும் அப்பால் பெண்ணியம், சமூக இருப்பு போன்றவற்றின் மீதான அணுகுமுறை சார்ந்த பார்வையும் நூலாசிரியரின் அறிமுகக் குறிப்புகளாகும். இந்த அறிமுகக் குறிப்புக்கள் சிறுகதை உலகிற்கு நல்ல சேதி என்பதுடன் விஸ்ணுவர்த்தினி என்ற எதிர்கால விருட்சத்தின் வேர் விடுகையும் ஆகும்.

(03)

தொகுதியில் பத்துக் கதைகள் உள்ளடக்கம். ‘ஆர் கொலோ’ என்ற கதையில் வரும் ‘கந்தையாக் கிழவன்’ மற்றும் ‘மாறும் மாமிடங்கள்’ என்பதில் ‘சைக்கிள் கடை சுரேஸ்’ ஆகியன தியாகம் செய்யும் பாத்திரங்கள்.

“இந்தா பிள்ளை ... இது என்றை கண் ஒப்பேசனுக்காகத் தவமணி ரீச்சர் தந்தது.... என்றை பேத்தியின்றை ஆசையைவிட என்றை கண் பெரிசே.... அவளுக்கு சில்லுவண்டில் வாங்கிக் குடு.” என்ற கந்தையாக் கிழவனின் வார்த்தைகள் நெஞ்சில் நிலைப்பவை. கால் ஊனமான தனது பேரப் பிள்ளையின் ஆசைக்காக தனது பார்வையைத் தியாகம் செய்யும் பாத்திரம். கந்தையாக் கிழவன் நல்ல முறையில் பாத்திர வார்ப்பு செய்யப்பட்டிருப்பதால் ‘ஆர் கொலோ’ மனதை வெல்கிறது.

‘நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே’ என்பது சாதியம் பற்றிய கதை. வேற்றுச் சாதி என்பதற்காக தனது மகன் விரும்பிக் கட்டியவளை பத்தியச் சாப்பாட்டில் அலறிக்காய் கொடுத்து மறைமுகமாகக் கொலை செய்யும் மாமியார் பாத்திரத்தைக் கொண்டது. சாதியத்துக்கு எதிரான நல்லதொரு கதைப்பின்னலைக் கொண்டிருந்தாலும் முடிவின் அடிப்படையில் இக்கதை தொலைக்காட்சி நாடகத்துக்குப் பொருந்தும். நமக்குப் பொருந்துமா? பெண்ணியவாதிகள் ஏற்றுக் கொள்வார்களா? (கதாசிரியர் பெண்ணியச்சார்பா? இல்லையா?) என்பன விசுவாமித்திரனில் தொக்கிநிற்கும் கேள்விகள். வன்முறை சார்ந்த முடிவு முன்வைக்கப் படுகின்றது. அதே வேளை சாதியம் பற்றிய ‘மனத்தாங்கல்கள்’ என்ற இன்னுமொரு கதையில் மொட்டிழ்தல்போல கதையோட்டமும் முடிவும் மிதவாதமாக உள்ளது. பின்னையை கதையின் பிரச்சார உத்தி சிலாகிக்கத்தக்கது. ‘உன்னை நம்பித்தானே’, ‘புரிந்துணர்வு’ ஆகிய இரண்டு கதைகளும் எஞ்சிய எட்டுக் கதைகளிலுமிருந்து வேறுபடும்பாங்கில் அமைந்தவை. ‘உன்னை நம்பித்தானே’ என்ற

கதையில் கதாசிரியர் தானே சுயபாத்திரமாகி மகளாக மாறி கதை பின்னப்படுகின்றது. தாயிடம் கூறாமல் மகள் தந்தையிடம் தனது காதலைச் சொல்லி வெற்றி பெறும் புதிய உத்தி பெண்ணிய சிந்தனையின் வெளிப்பாடு. ‘புரிந்துணர்வு’ என்ற கதையில் ‘ரசாக்’ என்ற முஸ்லீம் பாத்திரம் நன்றாக உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது. கொழும்புப் பின்னணியில் அச்சொட்டாக வெளிவரும் நல்லதொரு பாத்திரம். மொத்தத்தில் ‘உன்னை நம்பித்தானே’, ‘புரிந்துணர்வு’ ஆகிய இரண்டு கதைகளும் ஆசிரியரின் வல்லமையைக் கட்டியம் கூறும் கதைகள் எனலாம். “இவ்வளவு நாளும் மற்றவையட்ட உடுக்கத் துணிதான் கேட்காமலிருந்தம். ஆனால் அந்தக் கடவுள் அதையும் கேட்க வைச்சுட்டானே. இனி என்னம்மா செய்யறது.. வேற வழியில்லை.” என்று வறுமையை ஒங்கி ஒலிக்கும் ‘மிடிமை அழிந்திடேல்’ என்ற கதையில் வரும் வசனம் நெற்றிப் பொட்டாகி நிற்கும் தன்மையது. அவ்வாறே ‘வீட்டின் முன்புறத்தில் தென்மேற்கு மூலையில் வெள்ளை வேட்டி ஒன்று கட்டப்பட்ட இடத்தில் கட்டில் ஒன்று சரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.’ என்ற வரிகள் மூலம் மரண வீட்டில் இறுதிக்கிரியைகள் நடந்தேறிவிட்டன என்பதை ‘யாரொரு நோகேன்’ என்ற கதையில் குறியீட்டின் மூலம் சொன்னவிதமும் எல்லோராலும் சொல்ல முடியாத இயலுமைகள்.

வாழ்வுச் சிக்கலுக்குள் மாட்டிக் கொண்ட பெண்ணின் கதை ‘மறுவாழ்வு’. இறந்த காலத்தைப் புதைத்து எதிர் காலத்தை விதைத்து வாழ முயற்சிக்கும் பெண்ணை அடையாளம் காட்டும் கதை. ‘மனதில் உறுதி வேண்டும்’ என்பது மகுடம் தாங்கிய கதை. இதுவொரு பிரச்சார உத்திக் கதை. போர்க்கால சூழ்நிலையில் பட்டும் படாமலும் காலூன்றி பெண்ணியத்தின் கோட்பாட்டை தெளிவாக முன்வைத்தல் இக்கதாசிரியரின் அணுகுமுறை வெற்றி எனலாம்.

பத்துக் கதைகளிலும் அவலநிலையிலுள்ள குடும்பத்தை மையம் கொண்டு கதை பின்னப்பட்டிருத்தல், ஏழு கதைகளில் தலைவனோ தலைவியோ இல்லாத குடும்பச் சூழ்நிலை பின்னணியாக சித்தரிக்கப்பட்டிருத்தல் என்பதன் காரணமாக தொகுதியை ஒருசேர வாசிக்கும்போது தொய்வு மனப்பான்மை தொக்கினாலும் அதனைத் தொகுதியின் குறைபாடாகச் சுட்ட மனம் இடம் தரவில்லை.

ஏதாவது ஒரு கதையின் தலைப்பே தொகுதியின் தலைப்பாக வரவேண்டும் என்ற எந்த விதிமுறையும் நடைமுறையில் இல்லை. இருந்தாலும் ஏதாவதொரு காரணம் பற்றி கதையொன்றைத் தேர்ந்து (மனதில் உறுதி

வேண்டும்) அதன் தலைப்பை இடுகின்றனர். புதுமெய் காணும் வேறு சில கதைத் தலைப்புக்கள் இத் தொகுப்பில் உள்ளன. அவற்றிலொன்றை இட்டிருந்தால் கணனி வடிவமைப்பிலான அட்டைப் படத்துக்கு இன்னும் கூடுதலான உயிரோட்டம் கிடைத்திருக்கும்.

(04)

ஆங்கிலேய, ஐரோப்பிய இலக்கியங்களைப் பின் தள்ளி மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இலக்கியங்கள் முன்னணிக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய நிலையில் போருக்குப் பின்னரான சூழ்நிலைகளைத் தரிசிக்கும் கதைகள் தொகுப்பில் காணாமல் போயுள்ளமை கண்ணை உறுத்தினாலும் 'ஆர்கொலோ', 'யாரொடு நோகேன்', 'மிடிமையில் அழிந்திடேல்' போன்ற மிடுக்கான தலைப்புகளும் காத்திரமான பாத்திர வார்ப்புகளும் வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றும்பாங்கிலான பிரச்சார உத்தியும் தெளிந்த நீரோடை போலும் வசனங்களும் விஸ்ஸுவர்த்தினிக்கு விலாசம் தேடித்தரும் என்பதும் எம் துணிபு. விஸ்ஸுவர்த்தினி முளையில் தெரியும் விளையும் பயிர்.

- இரண்டாம் விசுவாமித்திரன் -

இலயிப்பு

அமைத் நலவியது - கடும்
அமைத் நலவியது

வெப்பநிலை வாதன

தொலைக்காட்சி மறுபுதுத்து
தொடர்யல் பளபளத்தது
மழைச்சத்தம் சலசலத்தது
மண்கடைக்குள் தொடர் குறுகுறுத்தது.

படக்கை ஓர் ஓல் ஓல்த்தது
பட்டென யஞ்ஞல் படபடத்தது
சட்டென ரன் கதவு சட்சட்சத்தது
சடா ரென ஏதோ உடைபட்டது

ஏன்றாவும்
மன்த ஜீவன்கள் மத்தியல்
மரண அமைத் நலவியது.

ஓழுங்கு



தலைமை ஏறும்பு கூறியது:-

‘ஓழுங்காகச் செல்லுங்கள்.... பரிசு உங்களுக்குக் காத்திருக்கிறது.’

ஓர் ஏறும்பு -

‘என்பாட்டில் நான் போவேன்....’ என்று வரிசையை உடைத்துக் கொண்டு தனிவழி போனது.

கொஞ்ச நேரத்தில் -

வரிசை குலையாமல் போன ஏறும்புகளெல்லாம் வாயில் அரிசியோடு திரும்பி வந்தன.

ஒற்றை ஏறும்பின் முகம் ஒடுங்கியது.

நிரை குழம்பாத ஏறும்புகளில் ஒன்று சொன்னது:-

‘வரிசை பிளப்பான்
பரிசை இழப்பான்’

நன்றி:- ‘காசி ஆனந்தன் கதைகள்’

வினாக்கள் வீரகாண்ட

மதுரை



“மாமாங்கத் தீர்த்தக்கரைப்பக்கம் போகல்லையா தில்லையன்?”

“போகத்தான் வேணும். கையில் மடியில் ஒருசதக்காசியும் இல்ல! அதுதான் யோசிச்சிக் கொண்டிருக்கன் வீரக்குட்டியண்ண!”

“ஏன் கனக்க யோசிக்கிறா? நம்மட ஊரில் இருக்கிற கோவிலுக்குப் போய்ச் சாமியக் கும்பிடுறதுக்கும் காசி கேக்கிறாங்களா? இந்தா என்னப்பாரன். வெறுங்கையோடு

போய் வெறுங்கையோட வாறன். மெய்தான் நீயும் புள்ள குட்டிக்காரனெலுவா! அதுகள் ஆசைப்பட்டுக் கேக்கிற சாமான்சட்டுகள் வாங்கிக் குடுக்காட்டி வாற தீர்த்தக்கரமட்டும் ஊட்டில சண்டையாத்தானிருக்கும்! எனக்கிட்டயும் கனக்க காசி இல்ல. இந்தா ஒரு ஐந்நூறு ரூபா. பேசாம வெச்சிக்கோ! ஒண்டப்பத்தியும் யோசிக்காம, பொஞ்சாதி, புள்ளயளக் கூட்டித்துப் பொயித்துவா!

இந்த முற சரியான சனம்! வட்டும், வழதலையுமான உன்ட புள்ளைகள் நல்லவடிவாப் புணச்செடுத்துக் கூட்டித்துப்போ! மாறுப்பட்டாப் புறகு கரச்சல் படுவா! எள்ளெறிஞ்சா நிலத்தில் உழாத சனநெரிச்சல். புற்றீசல்போல எங்ககிடந்துதான் வந்ததுகளோ எனக் கெண்டாத் தெரியலடா தில்லையன். இந்த முற நானறிஞ்சளவுக்கு தாலிக்கொடி, மாலைகள்ப் பிச்சித்து ஓடிய கள்ளனுகன்ற கதையும் அடிபடல்ல. நாடு கொஞ்சம் முன்னேறித்தான் பொயித்துப்போல? ஆடிஅமாவாசையில் நடக்கிற தீர்த்திலதானே தீத்தமாடி செத்தாத்துமாக்களுக்காகப் பிதிர்கடமையை நிறைவேத்துவாங்க. அதுக்காக வந்த சனங்கள் எண்ணிக்கணக்கிட என்னால ஏலா! சரி நான் வாறன். சந்தோசமாகக் கோவிலுக்குப் பொயித்து வாங்க.”



■ ஏப்ரல் மாத செங்கதிர் இதழ் கிடைத்தது. நன்றி. மதிப்புக்குரிய அன்புமணி இரா.நாகலிங்கம் அவர்களின் மலர் - சஞ்சிகை எதிர்நோக்கிய சவால்கள், பிரச்சினைகள், மூலதனம் - விற்பனை வீழ்ச்சி அனைத்தையும் உள்வாங்கி ஜீரணித்துக் கொண்டு மனம் தளர்ந்து விடாமல் தைரியமாக - செங்கதிர் சஞ்சிகையின் எழுச்சிக்கு வேகத்தோடும் விவேகத்தோடும் தாங்கள் முன்னெடுத்துள்ள பணி மகத்தானது. பாராட்டுக்குரியது

அன்புடன்

கலாபூஷணம் அ.மு.பாறாக்க

136, மரைக்கார் வீதி, மருதமுனை - 04

■ தரமான இலக்கிய ஏடாக ஆவணப்படுத்தப்படவேண்டிய புதுமை ஏடாக செங்கதிரைப் “பாடும்மீன்” மண்ணிலிருந்து வெளியிடும் தங்கள் தளராத முயற்சிக்கு எனது உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். தரமான எழுத்தாளராக இலக்கணப்புலமை வாய்ந்த மரபுக்கவிஞராக வலம் வரும் உங்கள் எழுத்து நடை மேலும் பொலிவு பெற்று வளர இறைவனை வேண்டுதல் செய்கின்றேன். மாபெரும் கவிச்சக்கரவர்த்தி நீலாவணனின் அற்புதக் காவியமான “வேளாண்மையை” நிறைவு செய்து நீலாவணனின் காவியத்தை ‘விளைச்சல்’ மூலம் முடித்து வைத்த உங்கள் கவிப்புலமைக்கு மீண்டும் எனது பராட்டுக்கள். திறமைக்கும் பழைய தரமான எழுத்தாளர்கட்கும் தனி மதிப்புக் கொடுக்கும் உங்களின் பண்பாட்டு உணர்வை மதிக்கிறேன்.

அன்புள்ள

ஆரையம்பதி ஆ.தங்கராசா

வேளாள்தெரு, ஆரையம்பதி - 03

**‘செங்கதிர்’
ஆண்டுச் சந்தா :
ரூ 1000/-க்குக்
குறையாத இயன்ற
அன்பளிப்பு**

★ “செங்கதிர்” இன் வரவுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அன்பளிப்புச் செய்ய விரும்பும் நலம் விரும்பிகள் (உதவும் கரங்கள்) நாங்கள் விரும்பும் தொகையை ஆசிரியரிடம் நேரில் வழங்கலாம்.

அல்லது

★ மக்கள் வங்கி (நகரக்கிளை), மட்டக்களப்பு, நடைமுறைக் கணக்கு இல : 113100138588996 க்கு வைப்பிலிடலாம்.

People’s Bank (Town Branch) Batticaloa.

Current account No.: 11 3100138588996 - For bank deposit

அல்லது

★ அஞ்சல் அலுவலகம், மட்டக்களப்பில் மாற்றக் கூடியவாறு காசுக்கட்டளை அனுப்பலாம்.

Post Office, Batticaloa - For money orders

★ காசோலைகள் / காசுக்கட்டளைகளை த.கோபாலகிருஷ்ணன் எனப் பெயரிட Cheques / Money orders in Favour of T.Gopalakrishnan



சுவைத்திரள் சஞ்சிகை சிடைக்கும் டெங்கள்

- யுனைட்டெட் புத்தகசாலை, திருமலை வீதி, மட்டக்களப்பு.
- பாலாசங்குப்பிள்ளை, டன்பார் றோட், ஹட்டன்.
- துர்க்கா, பிரதான வீதி, சுன்னாகம்.
- ஈஸ்வரன் புத்தகாலயம், கண்டி.
- அன்னை புத்தகசாலை, இல.7, ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

தொடர்புகள்

திக்கவயல் தர்மன்
15, பெயிலி வீதி,
மட்டக்களப்பு.

உலகத் தொலைபேசி எண்: 077 026 5351

சுவைத்திரள் சுவைத்திரள் சுவைத்திரள் சுவைத்திரள் சுவைத்திரள்